

Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması

Gençlik çalışması, özelde liseli gençlik çalışması, partinin sınıf çalışmasından sonra dikkatini en çok yoğunlaştığı ve her dönem önemsendiği bir alan olmuştur... s.12

Emeğin özgürlüğü mücadelesinde "Biz de VARIZ!"

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak **21 Şubat** tarihinde gerçekleştireceğimiz **Kadın İşçi Kurultayı**'nda, işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu ışığında kadın işçilerin örgütlenmesinin önemini tartışacağız. s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 02

15 Ocak 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

İŞÇİ SINIFI YENİ FIRTINALARA GEBE

İçerisinde kıdem tazminatı hakkının gaspı da dahil olmak üzere işçi sınıfının kalan kırıntı haklarının da ortadan kaldırılmasını hedef alan kapsamlı saldırı programı, sözde sosyal politikalar içeren 64. Hükümet programı ile gizlenmeye çalışılıyor.

Sermaye düzeni tarafından haftalardır, asgari ücretin yükseltilmesi, emekli maaşlarına yıllık 1200 TL zam yapılması, öğretmen atamalarının yapılması türünden sosyal demagogiler eşliğinde sinsî bir saldırı süreci işletiliyor.

İlk adımda bu türden söylemlerin ve kısmi uygulamaların toplumda bir etki yaratması ve geniş kitlelerin beklenti içerisine girmesi yanıltıcı olmamalıdır. Zira bugünün Türkiye'sinde açlık ve yoksulluk koşullarında yaşam mücadelesi

veren milyonlarca işçi ve emekçi açısından sermaye hükümetinin ortaya attığı kırıntı vaatler bile fazlasıyla yıkıcıdır. Bu nedenle emekçiler, yaşamlarında en küçük iyileşme yaratabilecek bir gelişmeye dahi gözünü dikebilmektedir. s.2

Elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür

Arılan baskı ve devlet terörüne karşı hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme, birleşik mücadele ile saldırıları püskürtmek gerekmektedir.

Sultanahmet Katliamı'nın faili AKP ve devlettir

Türkiye AKP'nin politikaları yüzünden gericiilik yuvası haline geldi. İŞİD gibi çetelerin topraklarında cirit attığı, korunduğu bir coğrafya oldu.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için...

İşçi sınıfı ve emekçiler ezilen halkların mücadelesiyle etkin bir dayanışma içinde olmalı, birleşik direnişin zeminini güçlendirmelidirler

Madaya: Emperyalizmin kanlı yüzü

Açlık, susuzluk ve hastalıklardan kırılmak da dahil, halkların yaşadığı acılar ve yıkımlar, emperyalistlerin umurunda değildir.

Big Brother (F)işliyor!

s.4

Sınıf çelişkilerini okumak iyidir

s.10

Devrimci bir sınıf için: Kızıl Bayrak yukarı!

s.22

İşçi sınıfı yeni fırtınalara gebe

Sermaye düzeni işçi sınıfını hedef alan çok yönlü bir saldırı hazırlığı içerisinde. Bunun ilk sinyalleri, seçimlerin hemen ardından AKP hükümeti ve sermaye çevreleri tarafından "istikrar" söylemi eşliğinde yapılan açıklamalarda verilmişti.

İçerisinde kıdem tazminatı hakkının gaspı da dahil olmak üzere işçi sınıfının kalan kısıtlı haklarının da ortadan kaldırılmasını hedef alan kapsamlı saldırı programı, sözde sosyal politikalar içeren 64. Hükümet programı ile gizlenmeye çalışılıyor. Sermaye düzeni tarafından haftalardır, asgari ücretin yükseltilmesi, emekli maaşlarına yıllık 1200 TL zam yapılması, öğretmen atamalarının yapılması türünden sosyal demagojiler eşliğinde sinsi bir saldırı süreci işletiliyor.

İlk adımda bu türden söylemlerin ve kısmi uygulamaların toplumda bir etki yaratması ve geniş kitlelerin beklenti içerisine girmesi yanıltıcı olmamalıdır. Zira bugünün Türkiye'sinde açlık ve yoksulluk koşullarında yaşam mücadelesi veren milyonlarca işçi ve emekçi açısından sermaye hükümetinin ortaya attığı kısıtlı vaatler bile fazlasıyla yakıcıdır. Bu nedenle emekçiler, yaşamlarında en küçük iyileşme yaratabilecek bir gelişme-ye dahi gözünü dikebilmektedir.

İşçi ve emekçiler arasında AKP hükümetinin yalanlarına yönelik bugün için oluşan beklentinin çok da uzun soluklu olmayacağı açıktır. Zira hükümet programında ortaya konulan sosyal demagojik söylemler dinci-gericiliğe özgü

bir ayak oyunudur. Sermaye hükümeti, emekçilerde oluşan öfke ve hoşnutsuzluğu yatıştırmak ve gerisin geri çok daha kapsamlı saldırılara zemin yaratmak için bu yola başvurmuştur. Fakat düzen tüm bu açılardan yolun sonundadır, zira işçi sınıfı ve emekçilere sömürüyü katmerleştirecek saldırılardan başka verebilecek bir şeyi yoktur. Kapitalist sistemin her geçen gün derinleşen krizi koşullarında, emekçilerin beklenti ve özlemlerine kısmi de olsa yanıt verme olanağından yoksundur.

Bu nedenle, sermaye hükümetinin seçim sonrasında ortaya attığı sosyal söylemlerin emekçiler arasında yarattığı beklenti ve iyimser hava hızla dağılmaya mahkumdur. Kaldı ki bunun örnekleri şimdiden üretim birimlerinden yansımaktadır. Tam bir aldatmaca ve orta oyunu olarak devreye sokulan asgari ücret manevrası birçok fabrikada tılsımını yitirmeye başladı. Bugün temel bazı sektörlerde çalışan işçiler, yapılan zandan çok ücretlerin asgari ücret düzeyine düşürüldüğünü tartışıyor, Renault'ta olduğu gibi yer yer eylemli tepkiler örgütüyor. Özetle fabrikalar ve sanayi bölgeleri alttan alta kayıyor.

Dahası, işçi sınıfı açısından ciddi kayıplara neden olacak kapsamlı bir saldırı dalgası hayata geçirilmeyi bekliyor.

Tüm bu gelişmeler ışığında, işçi ve emekçi kitleler arasında hoşnutsuzluğun büyüyeceğini, eylemli bir sürecin kapılarının aralanacağını beklemek yanlış olmayacaktır. Nitekim geçtiğimiz ay-

larda metal işçilerinden sağlam bir tokat yiyen Ali Koç gibi kodamanlar, kendi sınıfları adına bunu tüm açıklığıyla görmekte, giderek korkuları büyümekte ve gelişebilecek bir işçi hareketini savuşturmak için neler yapılabileceğini tartışmaktadırlar.

O halde görev açıktır: Sermayenin korkularını büyütme, sınıf merkezli gelişebilecek eylemli süreçlere şimdiden hazırlanmak! Bu ise ilk olarak sermayenin can damarlarında, bizzat fabrikalarda mevzilenmek anlamına geliyor. Zira bu mevzileri oluşturmaksızın, var olanları sağlamlaştırıp güçlü mücadelelere hazırlanmaksızın yeni fırtınalara önderlik etmek mümkün olmayacaktır. Bu nedenle önümüzdeki süreçte işçi sınıfının nabzını tutmak ve gündelik mücadelesi içerisinde yer almak büyük bir önem taşıyor.

Tüm bu olgular, yeni döneme devrimci bir işçi hareketi yaratma bakışı ile yürüyen sınıf devrimcilerine önemli sorumluluklar yüküyor.

Sınıf devrimcileri, bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek için, fabrikalar içerisinde gelişecek en küçük bir hoşnutsuzluğu örgütlemek, en sıradan sorunlar üzerinden harekete geçen işçi bölüklerini büyük kavgalara hazırlamak, olayların ve gelişmelerin düzen gerçeği ile bağını kurarak sınıfı siyasallaştırmak bakışıyla hareket etmeli, Greif'ten Metal Fırtınası'na uzanan sürecin dersleri ve deneyimleri ile donanmalıdırlar.

Görev açıktır: Sermayenin korkularını büyütme, sınıf merkezli gelişebilecek eylemli süreçlere şimdiden hazırlanmak! Bu ise ilk olarak sermayenin can damarlarında, bizzat fabrikalarda mevzilenmek anlamına geliyor. Zira bu mevzileri oluşturmaksızın, var olanları sağlamlaştırıp güçlü mücadelelere hazırlanmaksızın yeni fırtınalara önderlik etmek mümkün olmayacaktır. Bu nedenle önümüzdeki süreçte işçi sınıfının nabzını tutmak ve gündelik mücadelesi içerisinde yer almak büyük bir önem taşıyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/02 * 15 Ocak 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür!”*

Bu düzen haksızlığa, eşitsizliğe, sömürüye dayalıdır. Bu nedenle sadece baskı ve zorbalıkla düzenlerini ayakta tutabiliyor, saltanatlarını sürebiliyorlar.

Her yeni güne artan faşist baskı uygulamaları ile uyanıyoruz. Geçtiğimiz günlerde AKP'nin Afyon kampında tartışılanlar bu durumun giderek artacağına işaretlerini veriyor. İçişleri Bakanı Efkân Ala'nın açıklamalarından anlaşılan şudur ki; devlet terörü tüm Türkiye'yi kapsayacak denli arttırılacaktır. Ala, Ankara, İstanbul başta olmak üzere bazı büyükşehirler dâhil “hassas” il ve ilçelerde “tahkimatı güçlü, kalıcı karakol gibi güvenlik merkezi” kurulacağını söyledi.

Devamında basında yansıyanlara baktığımızda Kürt illerinde uygulanan devlet terörünün önümüzdeki süreçte daha da artacağını görüyoruz. Yandaş Sabah gazetesi yazarı Okan Müderrisoğlu “yeni terörle mücadele” stratejisini kaleme aldığı yazısında bu planları açıklamış. Sermaye devletinin planına göre ilk etapta, Şırnak, Hakkâri, Mardin, Ağrı, Van, Bitlis ve Muş'ta, kritik 38 noktaya “yüksek güvenlikli geçici polis noktası” kurulacak.

Bir yıl içerisinde de aralarında İstanbul, Ankara, İzmir, Aydın, Adana, Mersin'in bazı mahallelerinin de bulunduğu 29 il ve 129 ilçede, 190 noktada “kalıcı polis noktaları” kurulacağı belirtiliyor. Ayrıca İstanbul'da Okmeydanı, Gazi Mahallesi, Ankara'da ise Tuzluçayır gibi bölgelerde “yüksek güvenlikli mahalle karakolları” inşa edileceği belirtiliyor.

Bakanlar Kurulu'nda da görüşülen bu planlamalara göre, bu karakolların gündelik asayiş işleri için değil sadece, şehirlerde “kurtarılmış bölgeler” ve “girilemeyen mahalleler” oluşturulmasını önlemek için olacağı söyleniyor. Bu “yüksek güvenlikli mahalle karakollarında” özel eğitilmiş polislerin görev yapacağı, bunun için de 7 bin 800 olan polis özel harekât sayısının 19 bin 500'e çıkarılacağı belirtiliyor.

Görülen şu ki sokağa çıkma yasakları, kanlı operasyonlar, tutuklamalar, baskı ve yasaklar devletin korkularını dindir-

meye yetmiyor. Zira uyguladığı onca faşist baskılara rağmen Kürt halkının direnci kırılabilmiş değil. Öte yandan içinden geçilen süreçte gerek emperyalist politikaların taşeronluğu rolünün, gerekse sosyal yıkım saldırılarının getireceği faturalar karşısında ülkenin her yanında içten içe biriken tepkilerin farkındalar. Bu nedenle kısmi de olsa demokratik haklara dahi tahammül edilmiyor, en ufak bir muhalefet dinamiği baştan boğulmak, ezilmek isteniyor. Kuşkusuz bu baskı ve yasaklar tablosu yeni değildir. Mevcut düzende başka türlü de olamaz. Çünkü bu düzen haksızlığa, eşitsizliğe, sömürüye dayalıdır. Bu nedenle sadece baskı ve zorbalıkla düzenlerini ayakta tutabiliyor, saltanatlarını sürebiliyorlar.

Artan baskı ve yasaklara, devlet terörüne karşı hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme, birleşik mücadele ile saldırıları püskürtme gerekmektedir.

**Abraham Maslow*

temizlenmesinin' ardından “demokratikleşme paketinin” devreye gireceğini bildirdi.

Kirli savaşın sürdüğü ilçelerde asker ve polisin giremediği yerlere en kısa zamanda girileceğini öne süren Ala, sokaklarda bekletilen cenazelerle ilgili olarak açıklamalarında da “cesetlerin altında bomba tuzaklıyorlar” türünde manipülatif söylemlerde bulundu.

Devlet terörü baskınlarla sürüyor

Kürt kentlerini bombalayan, halkı zırhlı araçlarla katleden sermaye devleti, ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalarla saldırılarını sürdürüyor.

8 Ocak günü İstanbul'da Okmeydanı, Esenler ve Beyoğlu'nda çok sayıda eve baskınlar düzenlendi. İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi polisleri, özel timler ve zırhlı araçlarla sabah Beyoğlu HDP ilçe binası da basıldı. Binanın bulunduğu sokak girişleri tutularak bölgede polis ablukası yaşanırken baskının “YDG-H'a karşı” yapıldığı iddia edildi.

12 Ocak günü ise Kocaeli'de Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri (SGD) üyelerinin evleri polis tarafından basılarak 10 kişi gözaltına alındı. Öğrenci yurdundan ve İstanbul Maltepe'den de gözaltılar olurken, polis Kocaeli SGD binasını da basarak arama yaptı.

Belediyelerde 'kayyum' tehdidinden el koymaya...

Kürdistan'daki kirli savaş kapsamında bir süredir HDP'li belediyeleri hedefe çakan, belediye eşbaşkanlarını gözaltına alan/tutuklayan, belediye yönetimini 'kayyum'la tehdit eden sermaye devleti, saldırılarını yeni bir boyuta taşıdı. Belediyeleri “devletin kaynaklarını kullanarak teröre destek olmakla” suçlayan devlet, bu kapsamda Diyarbakır'da yaptığı operasyonda hendek kazımında kullanıldığını iddia ettiği belediye araçlarına el koydu, 6 belediye çalışanını tutukladı.

Devlet terörünün ardından “demokratikleşme” geliyor

Kürdistan'da aylardır süren kirli savaşta onlarca insanı katleden, evleri yakıp yıkan, Kürt halkını göçe zorlayan sermaye devleti, “operasyonların sona yaklaştığı müjdesini” verdi. Ardından “demokratikleşme paketi” devreye gire-

cek.

AKP'nin Afyon kampında bölgedeki saldırılar ile ilgili yapılan oturumda konuşan İçişleri Bakanı Efkân Ala, devletin saldırılarda sona doğru geldiğini söyleyerek, bu süreçte ‘hendeklerin

**BIG BROTHER IS
WATCHING YOU**

“Big Brother” (F)işliyor!

George Orwell “1984” isimli romanında herkesi kontrol ve baskı altında tutmak isteyen iktidarı anlatır. İnsanların her hareketini izleyen, her yaptıklarından haberdar olan ve düzene aykırı en ufak bir eylemde onları cezalandıran

aygıt “big brother” olarak adlandırılır. Sermaye devletinin “big brother”lığı aslında tescillenmiş niteliktedir.

Toplumun her kesiminde, kendi iç iktidar savaşlarında her daim devreye sokulan “tape”ler, görüntüler aslında devletin bekasının dışında bir kaide olmadığını gösteriyor. Egemenlerin krizlerinde “engele dönüşenler ve uyum sağlayanlar” denklemine kullanılan bir yöntem olarak izleme, baskı altına alma ve itaat ettirme mantığının burjuvazi açısından bir ahlakı, özel olanı, kişisel olanı yoktur.

Koşeye sıkışan bir psikolojinin yapamayacağı şey yoktur. Sermaye devletinin azgınlaşan terörünü salt bu cümlelerle açıklamak elbette yetmez. Saldırıların arka planını ve kendi içerisindeki bütünselliğini görmek önümüzdeki yolu aydınlatmak açısından önemli.

Dünya çapında artan devlet terörü, azdırılan milliyetçi histeri, sistemin

yapısal krizleri ve bundan çıkış çabaları emekçilerin yaşamında cebe giren paranın azalması ve sırtındaki sopanın artması olarak hissediliyor. Sırtımızdaki sopanın görünen ve görünmeyen bir çok yönü var.

“Kişisel Verilerin Korunması Kanun Tasarısı’nın her maddesi sermaye devletinin yıllardır uyguladığı birçok yöntemi olağanlaştırma çabası olarak okunmalıdır. Tasarı devletin yaptıklarına ‘yasal’ kılıf anlamına geliyor.

demek oluyor. Sermaye devleti bu teknikleri yıllardır yasal veya yasal olmayan yollarla uyguluyor. Son dönemde ise teknolojinin bu yönlü kullanımının yanı sıra, mevcut uygulamalar hukuksal zeminde yapılan düzenlemelerle yasallaştırılmak isentiyor.

‘YAVUZ HIRSIZLIĞA’ SOYUNAN SERMAYE DEVLETİ

“Orduya, kolluk güçlerine, bunların kullanabileceği teknolojiye her zaman büyük bütçeler ayrıldı. Burjuva yasalar ise zaten Cumhuriyet’in ilk yıllarından

Teknolojinin son hızla gelişimi, devletin “savunmaya” ayırdığı bütçe propagandaları eşliğinde sermaye devletinin kendini güvenceye almasına hizmet ediyor. Egemenlerin bu noktadaki güvenlik serzenişleri, aslında milyonlarca işçi ve emekçinin izlenmesi, takip edilmesi, fişlenmesi ve potansiyel olarak ‘suçlu’ olanların engellenmesi

beri işkencenin, devlet terörünün rahatça uygulanabilmesine olanak verecek şekilde hazırlanmıştı. 12 Eylül darbesi ile de kopkoyu bir faşist zihniyetin tüm burjuva hukukuna egemen olması sağlanmıştı. Halihazırda Türk devletinin tüm yasalarında, hatta AB’ye uyum, reform diye yapılan değişikliklerde bile bu zihniyetin hükmü sürüyor.” (Parti Değerlendirmeleri, Küresel hapishaneye dönüşen bir dünyada örgütsel güvenlik, s. 357, Eksen Yayıncılık)

‘Kişisel Verilerin Korunması Kanun Tasarısı’ geçtiğimiz günlerde Bakanlar Kurulu’nda imzaya açıldı. Tasarının her maddesi sermaye devletinin yıllardır uyguladığı birçok yöntemi olağanlaştırma çabası olarak okunmalıdır. Zira ilgili yasa tasarısı milyonlarca insana ait verileri onların rızası olmaksızın (f)işleyen sermaye devletinin yaptıklarına ‘yasal’ kılıf hazırlanması anlamına geliyor.

Tasarıya göre insanların ismi, telefon numarası, motorlu taşıt plakası, sosyal güvenlik numarası, pasaport numarası, özgeçmiş, resim, görüntü ve ses kayıtları, parmak izleri, genetik bilgileri, ırkı, etnik kökeni, cinsel hayatı gibi kişisel veriler MİT, polis ve jandarma tarafından herhangi bir ek yasal düzenleme gerekmesizin işlenecek. Tasarıda, ayrıca kişisel verilerin işlenmesi konusunda geniş istisna getiriliyor. Bu çerçevede polis, jandarma ve MİT yasası kapsamına giren konular, “veri koruması” dışında bulunacak.

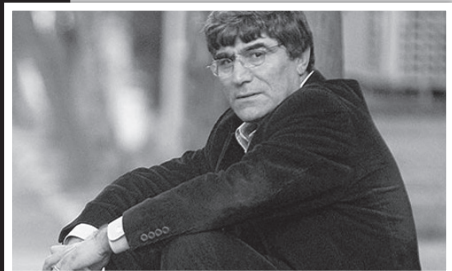
Tahir Elçi cinayeti soruşturulmuyor!

Tahir Elçi suikastıyla ilgili, soruşturma dosyasına gönderilen ve 15 gün sonra hazırlandığı belirtilen görevlendirme yazılarında sokakta 2 istihbaratçının olduğu, YDG-H’luları takip eden 3 istihbaratçının da olay günü olay yerinde görevliymiş gibi gösterildiği anlaşıldı. Diyarbakır Barosu, bu durumun “olay günü resmi görevli olmadığı halde olay yerinde birilerinin bulunduğu kuşkusu” doğurduğunu belirtti.

Olaydan hemen sonra sokakta bulunan 26 polis ile kaçan YDG-H’lının attığı tabancanın balistik incelemesi yapılırken, sokakta olduğu sonradan ortaya çıkan istihbaratçıların silahlarının alınmadığı öğrenildi.

Polisin delillerle ilgili hazırladığı balistik incelemesinin ardından 42 ve 47 No’lu delillerin kaybolduğu anlaşıldıkça, Diyarbakır Barosu, soruşturmayı yürüten savcıya başvurarak delillerin akıbetinin araştırılmasını istedi.

Tahir Elçi’nin vurulup yüzüstü düştüğü Dört Ayaklı Minare’nin ayakları dibinde bulunan ve numaralandırılan bir mermi çekirdeğinin de alınmadığı görüntülerle tespit edildi.

Jandarmaya bilgi vermiş

Dink cinayeti azmettiricisi Yasin Hayal ile beraber Ramazan’da davulculuk yapan Süleyman Kartal’ın hem Trabzon Emniyeti’ne hem jandarmaya çalışan istihbarat elemanı olduğu ortaya çıktı. Kartal, suikastten önce Trabzon’da yaşanan olaylarla ilgili bilgi aktarımı da yapmış.

Kartal’ın “bilgi veriyordum” dediği jandarma istihbarat görevlisi Okan Şimşek ve Veysel Şahin, Dink cinayetinin işleneceğini aylar önce haber aldıkları halde ihbarın gereğini yerine getirmedikleri gerekçesiyle ceza almıştı.

Sultanahmet Katliamı'nın faili AKP ve sermaye devletidir

Suruç ve Ankara Katliamı'nın ardından bu kez de İstanbul/Sultanahmet kana bulandı. IŞİD adlı ölüm makinesinin bombalı saldırısı sonucunda çoğu Alman kökenli olmak üzere toplam on kişi yaşamını yitirdi, 15 kişi de çeşitli düzeylerde yaralandı.

KATLIAMIN GERÇEK FAİLİ AKP VE DEVLETTİR

Kana ve katliama doymayan IŞİD çetesinin, bu eylemin tetikçisi olduğu tartışmasızdır. Ancak tartışmasız olan bir diğer gerçek de şudur; bu kanlı eylem 13 yıllık gerici AKP iktidarının eseridir. Onun 13 yıllık kanlı ve karanlık politikalarının olduğu yerdir. Ankara Katliamı sırasında "Elimizde canlı bombacıların listesi var, ama eylem yapmadan onları tutuklayamayız" şeklindeki sözleri ile devletin sözcüleri, bizzat kendileri bu katliama davetiye çıkarmıştır.

Bu kanlı eylem, tek başına IŞİD canilerinin üzerine yıkılıp geçilemez. Zira bu katliam, esas olarak AKP gericiliğinin, en başta Suriye ve Rojava politikası olmak üzere, tüm bir bölge için de geçerli olan saldırgan ve provokatif dış politikasının eseridir.

El Kaide ve IŞİD'i üreten, Türkiye, Kürdistan ve tüm dünya halklarının başına bela eden bu aynı politikadır. AKP'nin halihazırdaki ruhu tartışmasız olarak IŞİD ruhudur. Bu karanlık ve kanlı katliamlar bu ruhla ve bu politikaların düzlediği zemin üzerinde gerçekleştirilmektedir.

KANLI İCRAATLARIN ARKASINDA ABD VAR

AKP gericiliği ve onun dümenini tuttuğu sermaye devletinin içerde ve dışarda izlediği saldırgan, maceracı ve provokatif tüm politikaların gerisinde şu ya da bu düzeyde ABD emperyalizmi durmaktadır. "Yeşil Kuşak" projesi ABD'nin projesidir. AKP gerici iktidarına aktif taşeronluk misyonu biçen, Sünni eksenli bir politika çerçevesinde bölgenin mazlum halklarını tüketici bir mezhep kavgasının içine iten ABD'dir. Yemen'de Husileri

katletme iznini Suudi gericiliğine veren de ABD'dir. Filistin halkına dönük siyonist barbarlığı yıllardır desteklediği, her platformda koruyup kolladığı bir diğer gerçektir. ABD her türlü kirli, kanlı ve karanlık ilişkinin, politikanın ve icraatın uluslararası merkezidir. O uluslararası bir katliam merkezidir. Emperyalist savaşlar ve işgallerin, mezhep savaşlarının kışkırtıcısı ve birinci derecede sorumlusudur. Her türden gericiliğin baş destekçisidir.

IŞİD adlı ölüm makinesi de esasta onun eseridir. Afganistan'daki kirli ve kanlı silahı El Kaide idi. Kafkaslarda Çeçen çeteleriyle mesai yaptı. Ukrayna'da Nazi artığı faşist çetelerle ilişkilidir. Türkiye'de ise AKP gericiliğini iktidara taşımıştır.

AKP İKTİDARI TÜRKİYE'Yİ FELAKETE SÜRÜKLÜYOR

Türkiye'nin bugünkü koşulları öyledir ki, IŞİD'i dışarıda aramaya, onu kanlı ey-

lemleri için davet etmeye gerek kalmamıştır. IŞİD içerdedir. IŞİD kelimesinin gerçek anlamında AKP gericiliğidir. Türkiye AKP'nin gerici, kutuplaştırıcı, ezilen halkları imha etmeye ve asimilasyona dönük politikaları sayesinde tam bir gericilik

yuvası haline gelmiştir. IŞİD ve benzeri çetelerin sınırlarından rahatlıkla geçtiği, topraklarında cirit attığı, korunduğu, kollandığı bir coğrafya haline gelmiştir. IŞİD sadece Diyarbakır, Hatay, Kilis, Antep, Adıyaman ve Urfa'da değildir, Ankara Garı önünde ve İstanbul/Sultanahmet'tedir. Demek oluyor ki, eylemi yapan da, yaptırın da esasta

AKP gericiliğidir.

AKP gericiliği içerde ve dışarda izlediği politikalarla, girdiği kirli ve karanlık ilişkilerle Türkiye'yi tam bir felakete sürüklüyor. Kuzey Kürdistan'ı elinde tutmak için, hem de dünyanın ve insanlığın gözleri önünde, Kürt halkına dönük, Hitler'in vahşetine rahmet okutan kanlı bir savaş yürütmektedir. Bu savaş şu ya

da bu vesile ile durdurulamaz ise eğer, bir iç savaşa dönüşme eğilimi taşımaktadır. Toplum izlenen politikalar yüzünden zaten derin bir kutuplaşma içindedir.

AKP gericiliği artık durdurulmalıdır. Onun oluşturduğu karanlık dağıtılmıdır. Bu başarılamazsa eğer, Türkiye'yi bugünkünden de karanlık bir gelecek beklemektedir. Oysa ki, Türkiye ve bölge halkları karanlıktan ve her türden pislikten arınmış, aydınlık bir geleceğe ihtiyaç duyuyor. AKP'nin eseri olan bugünkü gerici kuşatmaya son vermek, sömürünün olmadığı, yoksulluk ve açlığın kol gezmediği, IŞİD ve benzeri her türden gericilikten, kandan, katliamdan arındırılmış; ABD ve NATO askerlerinin değil, işçilerin, emekçilerin, ilerici ve devrimcilerin elini kolunu sallaya sallaya dolaştığı aydınlık bir Türkiye, günün en acil, en yakıcı ve en yaşamsal görevi ve sorumluluğudur.

AKP'nin yarattığı gerici kuşatmayı ancak ve ancak devrimci bir sınıf hareketi yarabilir. Türkiye'yi her türden gericilikten ve pislikten arındırılmış, sözü edilen böylesi bir aydınlık geleceğe ancak ve ancak işçi sınıfının damgasını taşıyan birleşik bir devrim taşıyabilir. Akıttılan kana, en başta kardeş Kürt halklarına dönük faili belli tüm katliamlara kesin ve kalıcı biçimde ancak ve ancak bu birleşik devrim son verebilir.

Türkiye AKP'nin politikaları sayesinde tam bir gericilik yuvası haline gelmiştir. IŞİD ve benzeri çetelerin sınırlarından rahatlıkla geçtiği, topraklarında cirit attığı, korunduğu, kollandığı bir coğrafya haline gelmiştir.

Sultanahmet Meydanı'nda canlı bomba katliamı

12 Ocak günü Sultanahmet Meydanı'nda yaşanan canlı bomba saldırısında 10 turist hayatını kaybederken, ikisi ağır 15 kişi yaralandı. Savcılık patlamanın üzerinden 2 saat geçmeden Suruç ve Ankara katliamlarında olduğu gibi katliama ilişkin yayın yasağı koydu. Görgü tanıkları patlama ile beraber büyük bir alev topunun oluştuğu-

nu, turistlerin patlama sonucu parçalanarak can verdiğini belirtirken devlet sözcüleri canlı bombanın erkek ve Ortadoğulu olduğunun belirlendiğine dair açıklamalar yaptılar. Katliamda hayatını kaybeden on kişiden en az sekizinin Alman olması nedeniyle Almanya soruşturma için Türkiye'ye ekip gönderme kararı aldı.

Kürt halkına karşı yeni İstiklâl Mahkemeleri!

Tam bir cinayet şebekesi olarak hareket eden kirli savaş aygıtının Kürt halkına yönelik saldırılarına, siyasi saldırılar eşlik ediyor. Kürt halkının fiili kazanımlarının yanı sıra siyasi kazanımları da tasfiye edilmeye çalışılıyor.

HDP'ye yönelik saldırılarda dokunulmazlığın kaldırılması tartışmalarının yerini Kürt hareketinin başında olduğu belediyelere yönelik saldırılar almış durumda. Hâlihazırda süren saldırıların yanı sıra, sermaye devletinin bu belediyelere yönelik yeni planları gündemde. Belediyelere aktarılan kaynağın daha da sınırlandırılması, mali denetimlerin sıklaştırılması, kayyum atanması, yeni yerel yönetim düzenlemeleri ile İngiliz modeline geçilmesi vb. konuşuluyor. Geçtiğimiz süreçte belediye eşbaşkanlarını hedef alan gözaltı ve tutuklama saldırıları ile belediye mülklerine el koyma da fiilen uygulanan saldırıların başında geliyor.

Tüm bu saldırılar devletin ezme planlarının ne denli kapsamlı olduğunu gösteriyor. Kürt halkının nefes boruları kesilmeye çalışılıyor. Soluksuz bırakılarak "ez ve çöz" odaklı "imha ve inkâr" siyaseti başarıya ulaştırılmak isteniyor. Böylece, Kürt siyasi hareketi ve temsilcileri tarafından her fırsatta "çözüm"ün biricik adresi olarak gösterilen düzen içi siyaset kanallarının aslında nasıl bir yanılsama

olduğu böylece bir kez daha ortaya çıkıyor. Devlet tam bir keyfilikle hareket ederek, sömürgeci anlayışından dünden bugüne bir milim taviz vermediğini gösteriyor.

Saldırganlığın gerisinde AKP duruyor gibi görünse de, işin esasında tüm kurumsal yapısıyla Türk devleti vardır. Cumhuriyetin henüz kurulma sürecinde "ortak kurucu ulus" mertebesine çıkarılan Kürt ulusunun, sonrasında nasıl aldatıldığı acı bir şekilde ortaya çıkmıştı. O günlerde Kürt halkının direnişini kısımlarla

ve İstiklâl Mahkemeleri ile karşılayan sömürgeci anlayış, bugün de zamana uygun yeni İstiklâl Mahkemeleri kuruyor.

Kürt sorunu konusunda Cumhuriyet tarihi boyunca defalarca uygulanan resmi devlet politikalarını bir kez daha hayata geçirenler, tüm yaptıklarının sonuç vermeyeceğini biliyorlar. Dün sömürgeci anlayışa teslim olmayan Kürt halkı, bugün bölgede elde ettiği kazanımlardan da aldığı güçle direnişini sürdürmektedir. Esas çözümsüz olan devletin "ez ve çöz" politikasıdır.

Kürt kentlerinde katliamlar sürüyor

Sermaye devletinin haftalardır sürdürdüğü sokağa çıkma yasaklarıyla beraber infaz ve katliamları da devam ediyor.

7 Ocak günü Cizre'nin Dağkapı Mahallesi'nde, Nidar Sümer (17) ve Halis Sümer (45), komşularından su almaya giderken özel hareket polislerinin zırhlı araçtan açtıkları ateşle katledildi.

8 Ocak günü Diyarbakır'ın Sur İlçesi'nde Rozerin Çukur (17), devletin Fırat Mahallesi'ndeki saldırılarında başından vurularak katledilirken, Şırnak'ın Cizre İlçesi'nde de iki kişi katledildi.

10 Ocak günü Cizre'deki Cudi Mahallesi'nde askerlerin açtıkları ateş sonucunda boynundan yaralanan Ahmet

Zirig, abluka nedeniyle mahalleye ambulans giremediği için hayatını kaybetti. Nur Mahallesi'nde özel hareket polislerinin açtığı ateşle yaralanan Ali Bağdur (25), yaralı haldeyken asker ve polisler tarafından sıkılan onlarca kurşunla katledildi.

Van'ın Edremit ilçesindeki bir eve özel hareket timleri tarafından ağır silahlar ve zırhlı araçlarla baskın düzenlendi. Van Valisi 12 "örgüt mensubu" ve 1 polisin öldüğünü açıklarken 12 gencin kafasından vurulduğunun öğrenilmesi polisin gençleri infaz ettiğine işaret ediyor. Cenazeleri almaya gelen sağlık emekçileri cenazelerin bazılarının koktuğunu,

cenazelerin eve başka yerden getirilmiş olabileceğini belirttiler.

12 Ocak günü ise Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde TOMA'nın kafasını ezdiği 45-50 yaşlarındaki Hasan Han adlı bir kişi olay yerinde yaşamını yitiren, dakikalar içerisinde binlerce kişi olay yerinde toplandı. Kobra tipi zırhlı araç ise kitlenin üzerine ateş açtı.

Aynı gün Mardin Kızıltepe'de polis bir araca açtığı ateş sonucu dört kişi öldürüldü, öldürülenlerden birinin 2009 yılında Diyarbakır'da polis tarafından öldürülen üniversite öğrencisi Aydın Erdem'in ağabeyi DBP yöneticisi Cengiz Erdem olduğu belirtildi.

Kitle örgütleri "savaşa hayır" dedi

11 Ocak günü Ankara'da DİSK, KESK, TMMOB ve ATO'nun çağrısıyla Kürdistan'da yaşanan kirli savaşa karşı Madenci Anıtı'ndan Yüksel Caddesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında, 7 ilde ve en az 19 ilçede 58 gün boyunca sokağa çıkma yasağı ilan edildiği ve en az 129 kişinin katledildiği belirtildi. Siyasal iktidarın saldırılarından 1 milyon 377 bin kişinin en temel yaşam ve sağlık haklarının ihlal edildiği belirtildi.

Eyleme BDSP, ESP, Kaldıraç gibi ilerici, devrimci, yurtsever kurumlar da destek verdi.

İzmir'de Türkiye İnsan Hakları Vakfı ve İnsan Hakları Derneği, 9 Ocak günü Yaşama Saygı için Sanat Girişimi ve İzmir Barış Bloku yaptıkları etkinliklerle savaşın durması, barış sağlanması çağrısı yaptılar.

Kirli savaşa karşı açlık grevleri

Kürdistan'da yaşanan kirli savaş, katliamlara ve ölümlere dikkat çekmek için ülke genelinde açlık grevi eylemleri yapan Alevi örgütleri, 7 Ocak'ta İzmir Narlıdere Cemevi'nde de süresiz dönüşümlü açlık grevine başladı.

Mersin'de Alevi dernekleri, 10 Ocak günü yaptıkları açıklamada sindirme ve yok etme politikalarına karşı ezilen, ötekileştirilen, kendine insanın diyen herkesin omuz omuza mücadele etmesi gerektiğini kaydettiler.

Ankara'daki Alevi kurumları ise açlık grevini 12 Ocak günü meclis önünde basın açıklamasıyla sonlandırmak istedi. Açlık grevinde olan Alevi kurumlarının yanı sıra ilerici kurumlar da meclis önünde toplandı. Ancak polis, Sultanahmet'te yaşanan katliamı gerekçe göstererek "güvenlik önlemi" bahanesiyle kitleyi meclise yaklaştırmadı. Polis, basın açıklamasına da izin vermeyince kitle bir süre oturma eylemi yaparak dağıldı. Polis eylem boyunca kitleyi taciz etti.

Taraf olan Kürt basını hedefte

Her basın-yayın organı mensubu olduğu sınıfın veya zümrenin çıkarları doğrultusunda bir yayın politikasına sahiptir. Nasıl ki burjuva basın emperyalist-kapitalist güçlerin kalemşörlüğünü yapıyor; devrimci basın da kapitalist düzene karşı verilen sınıf mücadelesinde işçi ve emekçilerin sesi olmaya, onların çıkarlarını savunan bir yayın politikası izlemeye çalışıyor. İşte Kürt basını da yıllardır imha, inkar ve asimilasyon politikasıyla karşı karşıya kalan, her gün yeni katliamlarla yüz yüze bırakılan Kürt halkının haklı ve meşru direnişinden taraf olarak Türk sermaye devletinin katliamcı yüzünü ortaya koyuyor. Yani "tarafsız basın" demagogisi burjuvazinin ortaya koyduğu bir aldatmacadan, yönlendirmeden başka bir anlam taşıyor.

İşçi ve emekçilere yönelik saldırılarını olduğu gibi Kürt halkına yönelik saldırılarını da meşrulaştırmaya çalışan gerici iktidar, gerçeklerin kitleler tarafından öğrenilmesini engellemek amacıyla basın emekçilerini de hedef alıyor.

Kendi denetimi altında olan veya doğrudan kendi ideolojik-politik yaklaşımını yalan-yanlış haberlerle işçi ve emekçilere empoze etmeye çalışan burjuva medyanın aksine Kürdistan'daki ger-

Kendi denetimi altında olan veya doğrudan kendi ideolojik-politik yaklaşımını yalan-yanlış haberlerle işçi ve emekçilere empoze etmeye çalışan burjuva medyanın aksine Kürdistan'daki gerçekleri kamuoyunun görmesini sağlayan Kürt basın emekçileri özellikle hedefte.

çekleri kamuoyunun görmesini sağlayan Kürt basın emekçileri son dönemde özellikle hedefte.

Gerici iktidarın bütün algı operasyonlarına, ismarlama haberlerine karşı bugün Kürdistan'da yaşanan gerçekleri ortaya çıkaran ve haberleştiren Kürt basın emekçilerine yönelik gözaltı ve tutuklama saldırıları özel bir politika olarak uygulanıyor.

BİR AYDA 3 KÜRT BASIN EMEKÇİSİ TUTUKLANDI

Önceki dönemlerde de çok sayıda Kürt basın emekçisini tutuklayan sermaye devleti, son bir ayda 3 Kürt basın emekçisini tutukladı.

16 Aralık'ta Diyarbakır'da Sur için yapılan eylemi takip ederken özel hareket polisleri tarafından gözaltına alınan Jin Haber Ajansı (JINHA) muhabiri Beritan Canözer, "örgüte yardım etmek" iddia-

sıyla tutuklandı.

Van'da öğrenci evi ve yurtlara yapılan polis baskınında gözaltına alınan JINHA muhabiri Rojda Oğuz tutuklandı.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde gözaltına alınan Dicle Haber Ajansı (DİHA) muhabiri Nedim Oruç, 7 Ocak'ta çıkarıldığı mahkeme tarafından "örgüte yardım ve yataklık" suçlamasıyla tutuklandı.

Kürt basın emekçilerine yönelik saldırılar sadece bu tutuklamalarla sınırlı değil. Kirli savaşın tırmandırıldığı Kürdistan'da basın emekçileri her gün saldırı ve ölüm tehdidi altında görevlerini yapmaya çalışıyor.

Kuşkusuz Türkiye'deki bütün devrimci-ilerici ve hatta muhalif olan burjuva basın emekçileri de çeşitli baskı ve saldırılarla karşılaşılıyor, hatta tutuklanıyor. Ama bu saldırıların en ağırını bugün katliamların aralıksız sürdüğü Kürdistan'daki Kürt basın emekçileri yaşıyor.

dar ve Erdem Gül'ün bir buçuk ay önce tutuklanmalarına rağmen iddianamenin bile hazır olmadığı belirtildi. Kürt kentlerinde yapılan katliamlara da değinilen açıklamada gazetecilerin artık yaptıkları haberlerden dolayı da tutuklandıklarına, saldırıya uğradıklarına dikkat çekildi.

Basın metninin ardından Can Dündar ve Erdem Gül'ün Silivri Hapishanesi'nden gönderdiği mektup okundu.

Metin Göktepe anıldı

8 Ocak 1996'da Ümraniye E Tipi'nde katledilen devrimcilerin cenaze törenini takip etmek için gittiği Alibeyköy'de polisler tarafından gözaltına alınarak işkenceyle katledilen Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe 8 Ocak'ta mezarı başında anıldı.

Anmada Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Fatih Polat, Göktepe'nin annesi, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan ve gazetecilik örgütleri tarafından yapılan konuşmalarda Metin Göktepe'nin ve diğer katliamların faillerinin cezalandırılmadığına dikkat çekildi, gazetecilere yönelik baskıların günümüzde de artarak sürdüğü ifade edildi.

Konuşmaların ardından Göktepe'nin mezarına karanfiller bırakılarak anma sonlandırıldı.

Ceylan Yayınları: Sansüre geçit yok!

10. Ankara Kitap Fuarı'nda Fuar yönetiminin ve faşistlerin "Dağın Kadın Hali" ile "Devrimin Rojava Hali" kitapları nedeniyle tahammül edemediği Ceylan Yayınları, 9 Ocak günü Konur Sokak'ta stand açarak saldırıyı protesto etti.

Eylül Fuarcılık yönetiminin "İstanbul'da sorun olmasa bile burası Ankara, çözüm süreci de artık bitti. Burada sorun istemiyoruz" diyerek kendilerinden fuardan ayrılmalarını istediğini aktaran Ceylan Yayınevi çalışanları; "Asıl fuardan ayrılması gerekenlerin saldırgan tutum sergileyenler" olduğunu ifade ettiklerini, fakat sansürcü zihniyetini sürdüren fuar yönetimini protesto etmek ve olası bir provokasyonu önlemek için fuarı terk etme kararı aldıklarını belirtti.

"Gerçeğin peşindeyiz, teslim olmayacağız!"

10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüyen gazeteciler burada bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından önce yapılan konuşmalarda artan baskı, yasak ve katliamlar nedeniyle bu günü

bayram olarak görmediklerini kaydeden gazeteciler örgütlenme çağrısı yaptı.

Okunan basın metninde gazetecilerin dövüldüğüne, gözaltına alınıp tutuklandığına, son olarak yaşama hakkına da göz dikildiğine vurgu yapıldı. Can Dün-

Savaş ekonomisi emekçileri vuruyor

Suriye'de patlak veren ve halen devam etmekte olan kirli savaşın yükü emekçilere ödetilmek isteniyor. Geçtiğimiz Kasım ayında yapılan genel seçimlerle birlikte ezici bir çoğunlukla iktidara gelen AKP hükümeti, yeni döneme ilişkin hükümet programını geçtiğimiz günlerde açıkladı. Devlet, bütçe yatırımlarının silahlanma ve askeri saldırıların devam etmesi yönünde kullanılacağını ilan etti. Bunun yanı sıra, toplumda giderek büyüyen hoşnutsuzluğu bir nebze yatıştırmak için demagogik söylemlere sarılmayı da ihmal etmedi. Asgari ücrete yapılan 1300 TL'lik zam bunun en somut örneği oldu.

Ancak asgari ücret zammı henüz emekçilere yansıtılmamışken, devlet tarafından doğalgaza, elektriğe, ekmeğe, sigara vb. şeylere yapılan zamlar, sessiz sedasız uygulanmaya başlandı. Yani asgari ücret zammının işçi sınıfında yarattığı heyecan, zamların etkisiyle sönmeye başladı. Doğaldır ki ekonomi ve istikrarın işlevinin korunmasını sadece zamlarla savunmaya çalışanlar, savaş ekonomisinin de savunucusudurlar.

Savaş ekonomisi sermaye birikiminin korunması ve emekçiler üzerinde katmerli sömürünün arttırılması için oluşturulan baskı ekonomisidir. Bugün güncel planda uygulanan savaş ekonomisi, Suriye'deki emperyalist savaşın yarattığı silah harcamaları ve AKP iktidarının bu

savaşta beslediği cihatçı çetelere yaptığı yardımların faturalandırılmasının adıdır. Diğer taraftan ise gerici iktidar, bu savaşın yarattığı hoşnutsuzluğu, yoksulluğun ve işsizliğin yarattığı tepkiyi, dinsel ve etnik kimlik üzerinden gölgelemeye çalışmaktadır.

Savaşın toplumlar üzerinde yoksulluk, zulüm ve baskıdan başka bir şey getirmeyeceğini, bugün Kürdistan'da sürdürülen kirli savaştan da görmek mümkündür. Bölgesel mahiyette Kürt halkının kendi kaderini çizmeye ve geleceğini örmeye başladığı bir dönemde, faşist iktidar "çözüm masası"nın devrildiğini ilan ederek Kürt illerine toplar ve tanklarla saldırıya geçmiştir. Bu saldırısını ise "hendekler ve terörü destekleyenleri kökünden temiz-

leyeceğiz" söylemiyle beslemektedir.

Bugün sermaye devleti işçi ve emekçilerden "terörle mücadelede istikrar" söylemi ile, savaş ve saldırganlık politikalarını desteklemelerini istemektedir. Kirli savaşın yarattığı ekonomik bilanço, yoksul halklara ödetilmeye çalışılmaktadır.

İşte tüm bu yalan ve demagojilere karşı, düzeni ayakta tutan savaş ekonomisine, savaş düzeninin yarattığı, yoksulluk ve zulme karşı, kendi sınıfsal taleplerimizle ayağa kalkmalıyız. İnsanca yaşanacak bir düzen için, insanca yaşamaya yetecek ücret için mücadeleye girişmeliyiz. Savaşın yarattığı yükü kapitalistlere ödetmek için okulda, fabrikada, tarlada ve sokakta kendi taleplerimizi haykırmalıyız. Bu sömürü düzenine karşı, emeğin düzenini kendi ellerimizle inşa edebilmek için mücadeleye atılmalıyız.

BİR KAMU EMEKÇİSİ

Kirli savaşa karşı çıkan kamu emekçileri hedefte

Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB), Kürdistan'daki çatışmaları protesto eden öğretmenler hakkında bilgi ve belge toplama başladığı ortaya çıktı. Hazırlanan genelgede, bilgi ve belgelerin ulaştırılması istenen birim İçişleri Bakanı Efan Ala'nın kardeşi Atif Ala'nın yönettiği Tefiş Kurulu Başkanlığı.

Bilgi ve belge toplama süreci, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın 6 Ocak'ta "Üniversiteler, okullar, hastaneler başta olmak üzere, kamu kurumları içinde görev yapanlardan terör örgütünün yanında yer alanların süratle ayıklanmasına ihtiyaç vardır" ifadelerini içeren talimattan sonra hızlandı.

MEB, çatışmalı bölgedeki öğretmenler ile ilgili harekete geçti. 2015 yılı sonunda tüm illere gönderilen genelgede, "Son zamanlarda bazı sendika ve konfederasyonların güvenlik güçlerimizin terörle mücadelesini bahane ederek boykot ve görevleri yapmama şeklinde eylem kararı almaları eğitim çağındaki bireylerin eğitim alma hakkının engellenmesi durumunu ortaya çıkarmaktadır" açıklaması yapıldı. Boykot kararının "sendikal hakların kullanımını aştığı" belirtilen genelgede, öğrencilerin eğitim hakkını engelleyen, öğrencileri ve velileri boykot etmeleri yönünde teşvik eden kamu görevlilerinin belirlenmesi istendi.

Kapitalist sömürü sisteminin sınıf içerisindeki yoz kültürü

Bugün düşük ücretler, ağır çalışma koşulları bir taraftan biz işçileri çözüm arayışına iterken bir taraftan da örgütsüz olmamız nedeniyle kötü alışkanlıklara sürüklüyor.

Tuzla Deri Organize Sanayi'de çalıştığım fabrikada kullandığımız dolapların kilitlerinin arkadaşlarımız, kendi sınıfımızın insanları tarafından kırılması, eşyaların ve paraların çalınması bunun açık bir ifadesidir. Ama sınıf kardeşlerimiz her gün alınterimizi çalan patronun kasalarına yönelmiyor. Sadece patronu zengin etmeye yarayan çalışmanın ve bizlerin çalışmasına rağmen aç kalmamızın nedenleri düşünülüyor. Ama patronlar en ince ayrıntılarına kadar düşünüyorlar. Bizleri aç bıraktıkları ve hırsızlık yapmaya zorladıkları yetmiyormuş gibi tüm bunları bir fırsata dönüştürmeyi de çok iyi beceriyorlar.

Anlamışsınızdır diye düşünüyorum, patron soyunma odaları dahil fabrikanın her köşesine kameralar taktırarak bu tür "hırsızlık" olaylarının önüne geçebileceklerini ifade etti. Çalışma koşullarının ve ücretlerinin düzeltilmesi değil, patron için mesele kameralar takarak bizlerin üzerindeki baskıları daha da arttırmak ve bunları yapıyorlar.

Patronlar istiyor, düşünüyor, planlıyor ve yapıyor. Ya biz işçiler? Bizim payımız düzenin yoz kültürü olan hırsızlık yaparak günümüzü kurtarmak olmamalı. Her şey bizim ama hiçbir şeyimiz yok! Patronların ise hiçbir iş yaptığı yok ama bizlerin sayesinde her şeye sahipler.

Tüm bunları dert edinmek lazım ve çözmek için bugün patrona yarayan ellerimizi, birbirimize uzatmamız lazım arkadaşlar...

TUZLA DERİ ORGANİZE'DEN BİR İŞÇİ

Sınıf davasına inanmak yürek ister!

5 YILDIZLI OTEL ÖNÜNDE MİB'LİLERE KARŞI KOL KOLA BARİKAT OLANLAR, EGO FABRİKASI'NDA NEDEN DEĞİLDİLER?

Metal Fırtına'yla beraber yükselen metal işçilerinin hak alma davasında önemli bir süreç yaşandı. Sınıf tüm korkularına, kaygılarına, mücadele birikiminin zayıflığına rağmen önemli bir basamak atladi. Metal İşçileri Birliği var gücüyle bu çıkışın önünü açmanın yol ve yöntemlerini metal işçisine göstermeye çalışarak yanında yer aldı, öncüsü oldu. Birleşik Metal-İş'in ise ne yaptığını biliyoruz. Kenarda durdu, olmaz dedi, işten atarlar sakın ha görüşmeyin dedi, (MİB) maceracı bunlar dedi... Tüm olumsuz yaftalamalarına rağmen metal işçisi alanları doldurdu, bu karalamalara rağmen büyük bir irade gösterdi. Mücadelenin sönümlenmeye başladığı zamanda Birleşik Metal avını bekleyen örümcek gibi yaklaşmaya başladı.

PEKİ BU SÜREÇ EGO FABRİKASINDA NASIL GELİŞTİ?

Alman sermayeli EGO fabrikasında işten çıkarma, yoğun ve uzun mesailer (yer yer 16 saat ve Pazar günleri çalışılıyor) amirin, memurun baskısının yanında tabii ki Türk Metal'in baskısıyla birlikte iş koşulları dayanılmaz bir hal alıyor. Metal Fırtınası sürecinin başında birkaç işçinin işten çıkarılmasına karşı tepkiyi örgütleyen öncü işçiler Haziran başlarında Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e üye oldular.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ NE DEDİ?

"EGO işçisinin bu kararlı ve onurlu duruşunu selamlıyoruz. Sorunun kendisi sendika değiştirme sorunu değil burada asıl olan FİİLİ, MEŞRU MÜCADELE TEMELİNDE, 'SÖZ, YETKİ, KARAR'IN İŞÇİ'DE olmasıdır. Önemli olan fabrika komitesinin sağlamlığı ve yaptırım gücüdür. Eğer bu böyleyse zaten hangi sendika olursa olsun bu birliği yıkamaz. Fakat ipleri sendikacılara veriyorsak, onlar belirleyici oluyorsa buradan bir şey çıkmaz. Taleplerimiz ise şöyle olmalı:

1. Atılan işçi arkadaşlarımız geri alın-sın.
2. Bu süreçten dolayı işten atılma olmayacak garantisiz
3. TM'den istifa sürecine karışılmayacak.
4. Seçilen işçi temsilcileri resmi muhatap alınacak.

5. Ücret ve diğer haklarda iyileştirme yapılacak...

Bu taleplerimiz için direnişi sürdürülim. Bu arada da e-devlet şifrelerimizi alıp istifa sürecini tamamlayalım. Şu an bütün metal işçisinin gözü kulağı sizin üzerinizde. Çıktığınız bu yolda kararlıca yürüyün, kazanacaksınız!!!!"

Aksi takdirde TM ve yönetim kısa bir zamanda tazminatsız işten atmalarla, baskıyla, tehditle bu iradeyi kırar. Bunu Birleşik Metal'in pratiklerinden biliyoruz. Trakya Döküm'de onlarca üye işçisi atıldı kılını kıpırdatmadı, Dinex'te üye işçisi dayak yedi, fabrikayı TM aldı önünde bir basın açıklaması bile yapamadı. Sorunları görün hazırlıklı olun, kurulunuzu kurun birlik olun!"

BİRLEŞİK METAL-İŞ'TE ÖRGÜTLENME NE SAĞLADI?

Nitekim süreç bildiğimiz gibi yürüdü. Direniş sayesinde ilk atılan işçiler geri döndü, işçilerin seçtiği temsilciler tanındı. Bunlar kuşkusuz önemli kazanımdı. Kısa bir süreç içerisinde zorunlu mesailer devam etmeye başladı. Sendika bunu patrona iyi niyetlerini göstermek, pazarlık masasında daha güçleneceğini iddia ederek yaptı. Ücretler için yapılan görüşmeler, talepler karşılık bulmadı. Yönetim ve Türk Metal içerde işçilerle yer yer toplantılar yaptı. Ve uzun bir süredir de ikişer, üçer... fabrikadan işçi atıldı Birleşik Metal hiç ses çıkarmadı. Bazı işçiler ise tüm bu gidişatı eleştirmelerine karşı sendika tarafından "uzlaşmanın önemi" üzerine nutuklar çekildi. Tüm bu saldırılara ses çıkarmayarak uzlaşmaya çalışarak sorunları halletmeye çalıştılar. Aslında bu

anlayışın kendisi icazet ve iradesizliktir.

Son olarak Aralık ayının son haftaları tatili fırsat bilen yönetim 28 öncü işçiyi attı. Ve nihayet 4 Ocak'ta üretim durdu, ancak 5 Ocak'ta üretim geri başladı. Hemen bu arada 7 kişi daha işten atıldı. Jandarmanın fabrikaya gelerek tutanak tutacağını söylemesiyle işgal eylemi de bitirildi. Şube Başkanı Beyhan Vatansever ise bundan sonra fabrika içinde üretimle ilgili eylemler yapacaklarını söyledi!

Trakya Şubesi iki günde kazandığı fabrikayı iki günde Türk Metal'e ve azgın sermayenin eline bilfiil bırakmış oldu. Ama sorsak Birleşik Metal-İş'e her yerde olduğu gibi "işçiler irade gösterememiştir. İşçilerin geri bilinci, korkuları ve kaygıları olduğundan ötürü yaşanmıştır bu durum." İlk örgütlenme sürecinde de yine bu işçiler üretimi durdurdu, fabrikayı işgal etti, her gün eylem yaptı. Ne oldu da bu işçiler korkak, iradesiz oldular.

Nitekim Birleşik Metal-İş Sendikası EGO işçisinin önünde set olup onun mücadele azmini, coşkusunu, iradesini süreç içerisinde sönümlendirmeyi başardı. Bunu geçen yıl "Metal Grevi"nde de görmüştük. İşçilerin iradesini, kararlılığını, isteklerini görmeyerek apar topar grevi bitirdiler. Bitirmeyenleri, muhalif olanları ise işten atarak, tecrit ederek cezalandırdılar.

YÜREĞİNİZ VARSA METAL İŞÇİLERİNE DEĞİL, SERMAYEYE VE TÜRK METAL'E BARİKAT OLUN!

Birleşik Metal EGO işçilerine MİB'le görüşülmemesini tembihlemiş olsa da işçiler yine de bize yazdı, bizimle görüş-tü. Aralık ayında "Demokrasi şoleni!"

olarak adlandırdıkları genel kurulda Metal İşçileri Birliği'ne karşı genel kurulun yapılacağı 5 yıldızlı otel önünde kol kola girip set olan, saldıran bu sendika bürokratlarının, sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları karşısında nasıl kuyruğunu kıstığını görüyoruz. Birleşik Metal-İş gücünü ve kararlılığını işçi sınıfının davasına inanan ve bundan bir milim şaşmayan Metal İşçileri Birliği'ne değil, sermayeye ve onun yandaşlarına göstermelidir. Bu yapılmıyorsa (görünen tablo o) sınıfın yanında değil karşısında demektir. EGO işçisi, sermayenin saldırıları karşısında uzlaşmacı pratiğiyle de nasıl bir anlayışa sahip olduğunu görmüş oldu.

İşçi sınıfının iradesine, kararlılığına inanmak istemiyorlar, çünkü buna yürekleri yetmiyor. Bakın sermayenin has adamı Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç, "Eşitsizlik sorununu liderler ya da iş dünyası gönüllü olarak düzeltmezse **birileri** bunu zorla düzeltmeye çalışacak". diyebiliyor.

Ali Koç'un "birileri" dediği onlar gibi sendika bürokratları ya da sendika ağaları değildir. O, "işçi sınıfı"ndan, "sınıfın öncüleri"nden bahsediyor. Sermaye bile tehlikenin kendileri için ne kadar büyüdüğünü görüyor. Evet işçi sınıfı ve öncüleri bu eşitsizliğe karşı mücadele ederken önündeki engelleri de, sırtındaki yükleri de bir bir atacak.

Ne 5 yıldızlı otel önlerinde kurdukları barikatlar bir işe yarayacak, ne de o pembeleşmiş kırmızı çizgileri ve yalanları. Biz kazanacağız, işçi sınıfı davası kazanacak!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
EGO'DA ÇALIŞMIŞ MİB'Lİ

Öfkeyi daha örgütlü ve güçlü hale getirmek için!

1 Kasım seçim vaatlerinden olan asgari ücrete yönelik zam, AKP ve Asgari Ücret Tespit Komyonu'nun sergiledikleri orta oyununun sonunda Asgari Geçim İndirimi ile beraber 1300 TL olarak belirlendi. Yapılan zammın seçim vaatlerinde bahsedildiği gibi net 1300 TL olmaması, TÜİK tarafından belirlenen açlık ve yoksulluk sınırının altında kalması, işçi yığınlarının beklentisini karşılamadı. Asgari ücrete yapılan zammın ardından temel tüketim maddelerine ve vergilere gelen zamlarla asgari ücretin şimdiden erimesi, düzenin dümenini tutan AKP'nin ikiyüzlü, düzenbaz kimliğini bir kez daha tescillemiş oldu.

Son durumla birlikte sendikali ve sendikasızsız işçilerde sosyal yardımlar haricinde neredeyse bir fark kalmamış oldu. Sendikaların başına çöreklenerek kendi imzaladıkları sözleşmenin daha iyisinin imkansız olduğunu savunan asalak kesimin lakırdıları boşa düştü. Mayıs ayında -en çok da aldatılmışlığa karşı- ayağa kalkan metal işçileri bir kez daha bu duruma önden fiili tepki gösterenler oldu. Günler geçtikçe de bu tepki mayalanmaya ve artmaya devam ediyor. Elbette sadece metal işçileri değil, tüm sektörlerden işçiler yapılacak olan zammın kendilerine yansımalarını beklemekte ve bunu tartışmakta.

Metal işçilerinin bu kadar tepkili olmalarının temel nedeni; yıllardır çalışıyor olmalarına rağmen yeni işe girecek bir işçi ile ya da ağır sanayi koşullarında çalışmayan bir işçi ile neredeyse saat ücretlerinin aynı olması diyebiliriz. Asgari ücretin güncel karşılığı olan brüt 7,32 TL net 5,23 TL saat ücreti düzeyine bugün metal sektörü içindeki çok büyük bir işçi kitlesi girmektedir. Bu saat ücreti 5 ila 10 yıl arasında ücret alanları somutta eşitlemiş durumda. Bu duruma en büyük tep-

kiyi de doğal olarak 7,32 saat ücretine çok yakın alan işçi göstermektedir. Ancak yeni işe giren işçilerin de bu durumdan memnun olmadığını unutmamak gerekiyor.

Sendikasızsız yerlerde kısmen bu durum mücadele iradesini kıran bir rol oynayacak olsa da, gelen zamma AGİ'nin dahil olması ve 2017'ye kadar başka zammın olmayacak olması aynı şekilde mücadeleyi de birleştirici role dönüşmektedir. Bu yüzden "insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret" talebi halen güncelliğini korumaktadır.

Bunun haricinde, MESS kapsamında çalışan işçilerin asgari ücrete verilen zammın bütün işçi gruplarına yansıtılması talebinin yanında, yeni giren işçinin sözleşme kapsamında 7,32+56 kuruluş alma talebi de bulunmaktadır. Bu talepler bugün metal işçileri içinde yavaş yavaş mayalanmakta ve gittikçe metal işçilerinin temel talebine dönüşmektedir.

Metal fabrikaları tüm bu gündemler ve taleplerle kaynamaya devam ediyor. Metal işçileri çok derinden istedikleri bu talepler için şimdiden kimi fabrikalarda mücadelenin yol ve yöntemlerini tartışıyor. Bu öfkenin önümüzdeki günlerde daha birikerek dışa vuracağını bugünden yansıyan tepkilerden görebilmekteyiz. Her bir fabrikada olan gelişmenin diğer fabrikaları ve işçi bölüklerini tetiklediğini yaşanan gelişmelerden görüyoruz. Bu yüzden fabrikalardaki gelişmeleri yakinen takip etmeli ve bu gelişmeleri hızla diğer fabrikalara taşınmalı ve kıvılcımı yangına dönüştürmeliyiz.

Sınıfın bu taleplerini her bir fabrikaya ve işçi havzasına taşınmalı işçileri yan yana getirmeli, öncü unsurları ile işyeri komitelerini oluşturarak ortaya çıkacak öfkeyi daha örgütlü ve güçlü hale getirmeliyiz.

Sınıf çelişkilerini okumak iyidir!

Sınıfın o anki talepleri ve ruhunu anlamadan, sınıf kitleleri ile siyasal öznenin yan yana yürümesi ve birleşmesi zordur.

"Soyut devrimci program, strateji ya da taktiklerin kendi başına bir anlamı, gücü ve dolayısıyla işlevi yoktur. Önemli olan bunların oluşturduğu devrimci çizgiyi, onun taşıyıcısı olabilecek toplumsal sınıf içinde ete kemiğe büründürmektir. Devrimci teori, program, strateji ve taktiklerin havada asılı kalan soyut söylemler olmaktan çıkıp maddi bir güce dönüşmesi, böylece hayata geçmesi, böylece toplumsal güç dengelerini değiştirmeye yönelmesi ancak bununla olanaklıdır. Aynı şekilde sınıfı temsil etmek iddiasındaki devrimci bir partinin toplumsal düzeyde bir güç odağı olarak öne çıkması ve devrimci süreci başarıyla geliştirebilmesi de ancak bununla, bu sayede olanaklıdır." (TKİP V. Kongre Bildirgesi)

Kitle çalışmasının sorunları ve politikanın nasıl yapılacağı, yukarıdaki paragrafta detaylı bir şekilde anlatılmıştır. Hayata geçirilemeyen bir politikanın, söylemin ötesine geçemediği sürece bir karşılığı var mıdır? Politikamız kitlelere nasıl taşınmalıdır?

Bu soruların çözümü de aslında birçok kez yazılmış, konuşulmuş ve tartışılmıştır. Karşımızdaki sınıf kitleleri, burjuvazinin yoğun ekonomik, siyasal, sosyal, ideolojik vb. araçları ile kuşatılmıştır. Bu kuşatılmışlık her ne kadar bir çok yönüyle güçlü gözükse de, sınıf çelişkilerinde kırılmaktadır.

Sınıfın bulunduğu zemin üzerindeki çelişkileri kullanabilmek, orayı doğru temeller üzerinde okumakla alakalıdır. Buradan bir örnek vermek gerekirse "Greif'te başlangıç adımı performans dayatmaları üzerinden atılmıştır. Bir bölüm üzerinden yoğunlaşan baskılar örgütlenmeye yol açmış, bu bölümde oluşturulan komite üzerinden mücadeleye başlatılmıştır. Dışarıda toplantılar yapılarak bu dayatmaya karşı tutum

geliştirme kararı alınmıştır. İşçilerin birlik halinde tepkilerini ortaya koyarak performans baskısına son verilmesini talep etmeleri sonuç vermiş, bölüm şefi işten çıkarılmıştır.

İşçilerin kendilerine güven duymalarını sağlayan bu ilk adımın ardından diğer bölümlere dönük çalışma başlatma kararı alınmıştır. Diğer bölümlerden işçilerle yapılan toplantılarda kendi girişimleri anlatılmış, fakat bunun yeterli olmadığı, fabrika çapında bir örgütlülük yaratılmadan etkili bir mücadeleye yürütülemeyeceği tartışılmıştır. Bu toplantıların sonucunda bölüm komiteleri kurma düşüncesi ortaklaştırılmıştır." (Greif deneyimi üzerine sınıfa devrimci müdahale! Ekim, Sayı: 297, Kasım 2015)

Bu yazıda, işgale giden süreç ve örgütlenmenin gelişimi, sırası ile anlatılmıştır. Sınıfın o anki talepleri ve ruhunu anlamadan, sınıf kitleleri ile siyasal öznenin yan yana yürümesi ve birleşmesi zordur. Ama burada okunan sınıf çelişkisi doğru zeminde geliştirilerek, sınıf savaşı derinleştirilmiştir. "Karşıda bir köy var uzakta", evet var ama nasıl gidilecek o köye?

Örneğin sadece sosyalizm demekle, sosyalist propaganda yapılmış olmuyor. Sosyalizmin neden gerekli olduğu yaşamın içinde sınanmadan, sosyalizm de kitleler için bir zorunluluk olmayacaktır. Güzel bir ajitasyon olarak kalacaktır.

Sınıfın kendisi için sınıf olma mücadelesi ve siyasallaşma sürecinin de tek başına soyut söylemler ile olmayacağını yaşadığımız birçok deneyim göstermektedir.

Halihazırda bu konu aşılmayı bekleyen bir sorun olarak tartışılmaktadır. İlerlemenin sağlanması için de tartışılmaya devam edecektir.

BURSA'DAN BİR İŞÇİ

Sultanbeyli Greif'te baskılar artıyor!

Şimdiye kadar kendi sınıf çıkarları doğrultusunda Greif yönetimi ve işbirlikçi DISK Tekstil bürokratları işçileri kandırdı. Ama şimdi işçiler yaşanan son olaylarla birlikte yönetime ve sendikaya tepkililer. Sultanbeyli Greif işçileri kendi dinamiklerine yaslanarak düşmanlarından hesap sormak için arayış içindeler.

Greif dünyanın birçok ülkesinde fabrikaları olan Amerikan sermayeli bir tekel. Greif'in dünya genelinde tekel olmasının tek sebebi işçileri azgın sömürü koşullarında çalıştırmasıdır. Türkiye'de her geçen gün kârını arttıran Greif patronu işçilerine düşük ücret, yoğun çalışma ve baskılar dayatmaktadır.

2 yıl önce Greif'in Hadımköy'deki işçileri, bu sömürü koşullarını değiştirmek için sınıfın yıllardır yapamadığını yapmış ve sınıfın örgütlü gücünü sadece Greif patronlarına değil tüm sermayeye göstermiştir. Sınıf mücadelesinde son dönem önemli bir eşik olan Greif işgali, mevcut sendikaların da maskesini düşürmüş ve sözde ilerici olan sendikaların nasıl gericileştiğini göstermiştir.

Hadımköy'deki fabrika işgali Greif yönetimi ve DISK Tekstil'in kirli oyunları ile son olarak polis baskısıyla bitirildi. Fakat işgal, yönetimin ve sendikanın korkulu rüyası olmaya devam etti. İşgal sonrası işgalci işçilerin kırmızı çizgisi olan taşeronluk kaldırıldı. Bütün işçiler sendikaya üye yapıldı, üyeliğe yanaşmayan işçileri yönetim işten atma tehditleriyle zorla üye yaptı. 550 işçinin çalıştığı ve bütün işçilerin taşeronda olduğu Sultanbeyli'de yönetimin bu adımları ilk olarak olumlu karşılandı. Taşeronluğun kalkması demek, işçiler için iş güvencesi demektir.

Greif yönetimi, Sultanbeyli'deki işçilerin, Hadımköy'deki işçilerin yolunu tutmaması için işi çok sıkı tutmaya başladı. İhanetçi ve işbirlikçi sendika ile birlikte kol kola görüntüler vererek işçilerle sık sık toplantılar yaptılar. Hadımköy Greif işçilerinin taleplerini kendi lütuflarıymış gibi sundular. Öyle ki, herkesi kadroya alma gerekçesi olarak yaptıkları araştırma sonrası taşeronların fabrikalarda gereksiz olduğu ve yıllardır işçilerin sırtından haksız kazanç sağladıklarını ifade ettiler. Bu yüzden taşeronların kazandıklarını işçilere dağıtacaklarını söylediler. Yaşananların bir kandırmaca olduğu ise kısa süre sonra anlaşılmıştır. İşgal gibi ileri bir eylemin tekrar yaşanmaması için yönetim tarafından işçilere yönelik bir algı operasyonu işletildi. Sendika ile imzalanan sözleşmede 4 ikramiye kazanılmıştı fakat yıl sonunda verilecek ikramiyeyi Greif yönetimi şarta koşmuştu. Şart, işçiler yıl boyunca uslu dururlarsa ikramiye hakkı kazanacaklardı.

Ücretlerin iyileştirileceği, daha iyi çalışma koşulları sağlanacağı sözü verilen Sultanbeyli'de aradan geçen iki yıl sonrasında işçiler DISK Tekstil bürokrasisini ve Greif yönetimini daha iyi tanımış oldular. Fabrikada çalışma koşulları eskisinden daha da ağırlaşmış durumda. Amirlerin baskısı artık çekilmez hale gelirken, üre-

tim hızı her geçen gün artırılarak işçilerden daha fazla çuval dikimi isteniyor. İşçilere zimmetli, makas, gözlük gibi kişisel eşyalar işçilerden habersiz amirler tarafından alınıyor ve işçilere kaybettiklerine dair raporlar tutularak, tehdit unsuru olarak kullanılıyor. Çalışma saatleri aynı kalmasına rağmen taşerondakinden daha az ücret alan işçiler ses çıkardığında ya yerleri değiştiriliyor, ya da kapı dışarı ediliyor.

Son olarak 4 işçinin işine son veren yönetim buna tepki gösteren bazı bölümlerde iş durduran işçilere tehditler savurarak "Burada sendika da patron da bizim beğenmeyen çekip gider" diyebilmiştir.

Sendika ve kadro hakkını mücadele ederek kazanmayan Sultanbeyli Greif işçileri bugün Hadımköy işçilerini daha iyi anlıyor. Şimdiye kadar kendi sınıf çıkarları doğrultusunda Greif yönetimi ve işbirlikçi DISK Tekstil bürokratları işçileri kandırdı. Ama şimdi işçiler yaşanan son olaylarla birlikte yönetime ve sendikaya tepkililer. Kendi mücadele dinamiklerine yaslanmayan bir kazanım yok olmaya mahkumdur ve gerçekleri görmeye başlayan Sultanbeyli Greif işçileri kendi dinamiklerine yaslanarak düşmanlarından hesap sormak için arayış içindeler.

"Güç birlikten gelir!"

1 Kasım seçimlerinden sonra en çok konuşulan, tartışılan şey AKP hükümetinin "asgari ücret 1300 TL olacak" vaadiydi. İşçi arkadaşlar buna hayli sevinmişti. "AKP'ye oy vermeyenler dahi bundan yararlanacak" diyenler vardı. Ancak unuttukları bir şey vardı. Yıllardır asgari ücret artıyor ama kendi konumuzda bir değişiklik yok. Ne insanca çalışabiliyoruz ne de insanca yaşayabiliyoruz. Ay sonunu zor getiriyoruz. Bize kaşıkla verilen kepçeyle alınıyor. Ancak yılbaşında saat 00.00 olmasıyla gelen zamlar, aslında hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi bize.

Şu anda işçi arkadaşlar "asgari ücret 1300 TL oldu da, dışarıda da her şeye zam geldi" diyor. Buna bir de maaşların geç yatması da eklenince hoşnutsuzluk daha da artıyor. İşçi arkadaşlardaki bir diğer hoşnutsuzluk ise, asgari ücretin üzerinde ücret alanların ne olacağı konusunda yaşıyor. "Olur mu böyle şey" diyenler oldu. Yani patron mantığıyla düşünmeye başladılar. Yıllardır patronlar "sen vasıflısın, sen vasıfsız" diyerek bizleri yarıştırarak bölüyor. Bunu da "daha fazla nasıl kâr elde ederim" diyerek yapıyor ama iş sömürmeye gelince hiç fark gözetmiyor. Şimdi taban fiyat 1300 TL gerisi ise 1350, 1400 civarında olacak. O yüzden işçi arkadaşlar da "ben makineciyim ya da ütücüyüm, ortacıyla aynı maaşı mı alacağım" diyor.

Diğer bir sorunsu işsizlik. Asgari ücretin fiyatı kesinleşmeden bazı fabrikalarda işten çıkarmalar oldu. Birden fazla fabrikası olan patronlar küçülmeye gitti, böylece birçok işçi arkadaşı işsiz bıraktı. Hal böyle olunca bunu fırsata çeviren patronlar ise bizler üzerindeki baskılarını daha da arttırdı. Mesai saatleri arttı. Bu şekilde korkutuluyoruz.

Fakat bu şekilde yaşamak daha nereye kadar sürecek? Bütün haklarımız elimizden alınıyor, sesimiz çıkmıyor. Birisi işten atılıyor sesimiz çıkmıyor, ama yarın aynı bize yapılır ne olacak. Mesailerimiz tam yatmıyor, susuyoruz. Hakaret ediliyor, susuyoruz. Daha nereye kadar devam edecek! Bu böyle gitmemeli. Artık birlik olmanın zamanı geldi de geçiyor. Bugün bizleri çeşitli şekillerle korkutup, bölenler, bizim birliğimizi görünce asıl o zaman onlar bizden korkacaklar. Unutmayalım güç birlikten gelir.

MERSİN SERBEST BÖLGE'DEN BİR İŞÇİ

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması

Gençlik çalışması, özelde liseli gençlik çalışması, partinin sınıf çalışmasından sonra dikkatini en çok yoğunlaştırdığı ve her dönem önemseydiği bir alan olmuştur. Bu nedenle, komünist hareketimiz, neredeyse siyasal mücadele sahnesinde yerini aldığı günden beri, bu alana dönük pratik bir müdahale içerisindedir.

Bu tutumun gerisinde gençliğin toplumsal yaşamda tuttuğu çok özel yer vardır. Zira gençlik, toplumsal yaşamda ve siyasal mücadelede enerjisiyle, dinamizmiyle, coşkusuyla ve fedakarlığıyla her zaman ayrı ve özel bir konuma sahiptir. Gençlik her şeyden önce toplumun geleceğidir. Engels, tam da bu nedenle gençlik üzerinden şu değerlendirmeyi yapar: "Bizde, devrimin partisinde gençliğin ağır basması doğal değil mi? Biz geleceğin partisiz ve gelecek gençliğindir. Biz yenilikçilerin partisiz, gençlik ise yenilikçilere her zaman severek taraftarlık eder. Biz eskiye, çürümüşlüğe karşı amansız bir savaşın partisiz; amansız savaşa ise her zaman ve herkesten önce gençlik hazır olacaktır."

Yine Lenin bu konuda, "Biz daima ileri sınıfın gençliğinin partis olacağız" der.

GENÇLİK AÇISINDAN HAREKETLİ BİR DÖNEMİ GERİDE BIRAKTIK

Son bir yılı dışta tutarsak, 2012 sonbaharında toplanan IV. Parti Kongresi'nden bugüne gençlik açısından hareketli geçen bir dönem yaşandı. 2000'li yılların sonlarına doğru parçalı da olsa ivmelenen, yer yer kitlesel çıkışlar olarak kendisini ortaya koyan gençlik hareketi, Haziran Direnişi sürecinde adeta doruğuna ulaştı. Haziran Direnişi'ni önceleyen dönemde Dolmabahçe eylemleri, Başkaldırıyoruz! çıkışı, yine bu aynı dönem içerisinde liseli gençliğin YGS'de yaşanan şifre skandalına karşı ortaya koyduğu kitlesel eylemler tepkiler, gençlik içerisinde biriken mücadele dinamiklerini gözler önüne serdi.

Denilebilir ki toplumu sarsan ve önemli bir kesimini harekete geçiren Haziran Direnişi, gençlik içerisinde malyalanan mücadeleye eğilimini de bütünleyen, kendi zemininde birleştiren bir etken dönüşü. Direnişe gençlik kitleleri, özellikle emekçi sınıfların genç kesimleri büyük bir coşku ile katıldı, en önde dövüştü. Farklı ideolojik eğilimlere, aidiyetlere sahip on binlerce genç, direnişin etkisiyle günlerce aynı barikatlarda omuz omuza mücadele ettiler.

Fakat, genel olarak hareketin devrimci bir sınıf önderliğinden yoksun

Gençlik toplumun geleceğidir. Engels, tam da bu nedenle gençlik üzerinden şu değerlendirmeyi yapar: "Bizde, devrimin partisinde gençliğin ağır basması doğal değil mi? Biz geleceğin partisiz ve gelecek gençliğindir. Biz yenilikçilerin partisiz, gençlik ise yenilikçilere her zaman severek taraftarlık eder. Biz eskiye, çürümüşlüğe karşı amansız bir savaşın partisiz; amansız savaşa ise her zaman ve herkesten önce gençlik hazır olacaktır."

olması, özelde ise gençlik kitlelerini kucaklayacak birleşik, devrimci bir gençlik örgütlenmesinin olmayışı, gençlik hareketinin sonraki seyrinde belirleyici bir zaaf olarak kendisini ortaya koydu.

Büyük direniş kademe kademe geri çekilirken dahi, gençlik cephesinden kitlesel-militan çıkışlar söz konusu olabildi. ODTÜ rant yolu eylemleri, Berkin Elvan cenazesi, SOMA Madenci Katliamı'na karşı yapılan eylemler, İTÜ ve Ege Üniversitesi işgalleri, bunun dikkate değer örnekleri oldu. Özellikle liseli gençliğin tüm bu gelişmelere büyük bir duyarlılık gösterdiği, okul merkezli sayısız eylem gerçekleştirdiği bir süreç yaşandı.

Tüm bu açılardan, Özgecan Aslan'ın katledilmesine karşı yapılan kitlesel eylemler dışta tutulursa, özellikle son bir yılın (2014-2015) gençlik hareketi cephesinden durağan geçtiğini, düne kadar hareket içerisinde hatırı sayılır bir yer tutan reformist çevrelerin dahi güç kaybettiğini söyleyebiliriz.

PARTİNİN GENÇLİK ÇALIŞMASI VE POLİTİK GENÇLİK ÖRGÜTÜ ADIMI

Partimiz IV. Parti Kongresi üzerinden "Her alanda devrime hazırlık!" çağrısı yapmıştı. Bu hazırlığın gençlik cephesindeki somut karşılığı ise politik gençlik örgütü adımı oldu. Keza IV. Parti Kongresi'nden günümüze uzanan zaman dilimi içerisinde gençlik hareketi cephesinden yaşanan gelişmeler, devrimci bir gençlik örgütü ihtiyacını gerek güncel planda, gerekse yarının fırtınalı dönemleri açısından, açıklıkla ortaya koydu.

Parti olarak attığımız politik gençlik örgütü adımının elbette bir arka planı, yıllara dayalı bir ön birikimi vardı. Birle-

şik-kitlesel-devrimci bir gençlik hareketi politikasının dolaysız bir ürünü ve devamı olarak gündeme gelen politik gençlik örgütü, bu yönüyle yeni bir adım sayılmaz. Ancak güncel gelişmeler, gençlik hareketi içerisindeki güçlerin verili tablosu ve her şeyden öteye yaklaşan fırtınalı dönemler, bu adımı kendi başımıza atmayı zorunlu kıldı.

Konuya ilişkin olarak parti basınımız da şu değerlendirmeler yer aldı:

"Parti olarak her zaman devrimci gençliğin birleşik örgütlenmesini savunduk. '60'lı yılların Dev-Genç'i ile '70'li yılların başlangıç dönemindeki birleşik gençlik örgütlerini bunun olumlu örnekleri olarak öne çıkardık. Bu konuyu 2004 yılında bir kez daha iki bölümlük özel bir değerlendirme ile solun gündemine taşımaya çalıştık. Fakat bu çaba herhangi bir karşılık görmedi. Bir ara belki Genç Sen bunun kısmen de olsa bir olanağı olabilir diye düşündük, ama ondan da bir sonuç çıkmadı. Solun bilinen tablosu düşünüldüğünde bu şaşkıncı da değildir. Ama bu tablo karşısında çaresizce durup bekleyecek de değiliz. Hele de gençliğin hızla politize olduğu bir dönemde.

"Bu durumda, gençlik hareketinin devrimci gelişme ihtiyaçlarına yanıt veren araçlar neyse, onları kendi bakış ve inisiyatifimizle yaratmakla yükümlüyüz. Önemli olan sözkonusu nesnel ihtiyacın anlamını ve mantığını doğru kavramak, ilkelerde ve izlenecek politik çizgide olduğu kadar örgütsel yapılanma ve işleyişte de bunun gereklerine uygun dav-

ranabilmektir." (Politik gençlik hareketi geleneği, H. Fırat, Ekim, Sayı: 294, Ağustos 2014)

Komünistler olarak, gerek güncel gelişmeler üzerinden, gerekse içerisinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemin fırtınalı süreçlerine hazırlık bakımından, devrimci gençliğin birleşik örgütlenmesinin temellerini bu dönem içerisinde atmaya başladık. IV. Parti Kongresi'nden 2014 sonlarına kadar, demek oluyor ki yaklaşık olarak iki yıllık bir hazırlık süreci işlettik. Bu sürecin ana eksenini, verili politikanın parti saflarına ve özellikle de gençlik çalışması içerisindeki güçlere kavratılmasına yönelik olarak şekillendi. Bu iki yıl içerisinde gerçekleştirilen bir dizi iç toplantıda, merkezi organizasyonlarda, kamplarda ve meclislerde politik gençlik örgütü politikası üzerinden tartışmalar yürütüldü. Dahası bu örgütlenmenin ilk temelleri atılmaya başlandı, merkezi-yerel meclisler şekillenmeye başladı.

Komünistler olarak daha en başında politik gençlik örgütünün inşa sürecini "gençlik kitleleri içerisinde biriken mücadeleye dinamikleri ile buluşma" hedefi üzerinden tanımlamıştık. Bu konuda kısmi sonuçlar aldığımız bir süreç yaşandı. Zira öncesinde gençlik çalışmamız hayli dar alanlara, daha çok da üç büyük kentte sıkışmış durumda idi. Politik gençlik örgütü üzerinden atılan adımlarla birlikte çalışmamız hızla yeni kentlere doğru açılmaya başladı. Kuruluş öncesi yapılan kamp ve meclis toplantılarına 13-14

kenkten katılımlar gerçekleşti. Tekil bağ kurduğumuz alanlar oldu. Bu olumlu seyrin çalışmamızın merkezi konumundaki üç büyük kentte yaşandığını söyleyemeyiz. Buralarda yer yer anlamlı pratikler yaşansa da, kimi gençlik güçleri ile buluşulan zeminler oluşsa da, yakalanan imkanlar maalesef gereğince kalıcılaştırılmadı.

Her açıdan yoğun ve tempolu geçen dönemin ardından gerçekleştirilen Genel Kurul tablosu, partinin gençlik çalışması üzerinden tanımladığı politik yönelimin gereğince içselleştirilemediğini ve kavranmadığını bir kez daha gösterdi. Bu önemli zaafiyet ve tartışmalı durum, Genel Kurul'un ardından yakalanabilecek çıkışı da zayıflatan bir etkene dönüştü. Elbette bunda gençlik hareketinin ve genel olarak toplumsal hareketin durağan tablosu da önemli bir etkeni. Fakat en azından güçlü bir tanıtım faaliyeti yürütülebilir, politik gençlik örgütü

çok daha etkili bir şekilde gençliğin gündemine sokulabilirdi. Dahası öncü-pratik çıkışlarla gençlik içerisindeki mücadele dinamikleri ile yeni bağlar kurma imkanları yaratılabilirdi.

Yaşanan bu zaafiyet nedeniyle belli bir zaman dilimi iç tartışmaların geride kalması için kaybedildi. Bu konuda hala da alınması gereken bir mesafe olduğuna belirtmeliyiz.

KOMÜNİST GENÇLİK ÇALIŞMASI

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Bu çerçevede parti kongresi yerel parti örgütlerinden şunları talep etmelidir:

- Kongre sonrası dönemde tüm il komiteleri ve alt bölge komiteleri, sınıf çalışmasının yanı sıra gençlik çalışmasına yönelik özel bir yoğunlaşma içerisine girebilmelidir. Bu alana ilişkin özel olarak güç ayırmalı ve somut bir planlama yapabilmelidir.

- Halihazırda potansiyel olarak kazanılmış ve çalışmamıza katılan güçlerle çok yönlü olarak ilgilenmelidir.

- Yerel parti örgütleri tarafından sistematik biçimde ve somut bir plan dahilinde gençlik güçleri parti çizgisi temelinde çok yönlü olarak eğitilmelidir.

- Gençlik çalışması etrafında şekillen-

nen yeni güçleri devrimci kimlik ve iddia planında güçlendirerek devrim davasına kazanabilmek için, yerel parti örgütleri hedefli bir şekilde bu güçlerin devrimcileşme süreçlerine yoğunlaşabilmesi, gerekli her durumda bire bir ilgilenebilmelidir.

- Tüm bunlarla birlikte, komünist gençlik çalışmasının olduğu tüm yerelerde önümüzdeki bir yıllık süreç içerisinde yerel gençlik komiteleri kurma hedefi ile hareket edilmelidir. Bu adımların atıldığı koşullarda merkezi gençlik komitesinin genişletilmesi ve her yerel tarafından temsil edilmesi olanakları da doğacaktır.

Yukarıda tanımlanan hedeflere asgari oranda ulaşıldığında, parti çalışmasının tüm alanlarını kesen bir gençlik yapılanması inşa etmenin önkoşulları oluşacaktır.

Geride kalan dönem boyunca gençlik içerisinde yürütülen politik çalışma, esasen politik gençlik örgütü üzerinden yürütüldü. Genç komünistler tüm güçleri ile bu sürece katıldılar.

Faaliyetin ana gündemlerini emperyalist savaş, gericilik, artan faşist baskılar, eğitimin ticarileştirilmesi ve gericileştirilmesi, soruşturma terörü oluşturdu. Bunların yanı sıra okul merkezli çalışmalarda barınma sorunu, ulaşım ve yemekhane sorunları da dönem dönem faaliyetin konusu edildi. Tüm bu gündemler üzerinden gençliği birliğe çağırın, direniş ve mücadele çağrısı yapan bir hat izlendi.

Esas olarak politik gençlik örgütü üzerinden hayata geçirilen bu çalışmalar aynı zamanda birliğin inşasının pratik ayağını örmek anlamına geliyordu. Ancak tamamen yeni bir adım ve çalışma tarzı anlamına gelen politik gençlik örgütü adımı saflarımızda yeterince anlaşılmadığı için, gündelik faaliyet çoğu durumda eski alışkanlıklar ve tarz üzerinden şekillenebildi. Bu nedenle gençlik çalışmamız üzerinden mesafe almakta zorlandığımız bir dönemi geride bıraktık.

POLİTİK GENÇLİK ÖRGÜTÜNÜN YENİ DÖNEMİ ÜZERİNE

- Yeni dönemde politik gençlik örgütü politikası üzerinden önümüze

çekmemiz gereken ilk iş, politikayı tüm genç komünistler ve gençlik güçlerine kavratacak bir eğitim süreci işletmek olacaktır.

- Geride kalan dönem içerisinde politik gençlik örgütünün asgari temelleri atılmış, kurumsallaşmasına yönelik ilk zeminler yaratılmış bulunuyor. Şimdi bu zeminleri sağlamlaştırma ve geniş gençlik kesimleri ile buluşturma sorumluluğu önümüzde duruyor.

- Gençlik kitleleri içerisindeki mücadeleye potansiyellerini kucaklama iddiası, her şeyden önce güçlü yerel inisiyatifler gerektirmektedir. Bu nedenle yeni dönemde yerel meclis çalışmaları büyük önem taşımaktadır. Okullardan semtlere ve atölyelere kadar meclisler ağı örme bakışıyla hareket edilmeli, bu konuda var olan çalışmalar eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

- Yukarıda söylenenlerle ilgili içeriğinde, politik gençlik örgütünün dinamik bir merkeze ihtiyaç duyduğu açıktır. Bu ise en başta politik açıdan diri reflekslere sahip merkezi örgüt anlamına gelmektedir. Yeni dönem yürütmesi en başta bu sorumlulukla yüzyüze bulunuyor.

- Politik refleksleri diri ve pratik açıdan dinamik bir gençlik yapılanması inşa etme sürecinde yayın faaliyeti kritik bir rol oynamaktadır.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

- Son olarak eylem çizgisi üzerinden şunlar ifade edilebilir. Son yıllarda gençlik eylemlerinin kendisini, parçalı ve aralıklarla da olsa, kitlesel ve militan biçimler üzerinden ortaya koyduğunu görüyoruz. Politik gençlik örgütü kendi eylem pratiğini öncelikle bu türden çıkışları kucaklayacak, birleştirecek ve ona önderlik edecek bir eksene oturabilmelidir. Hareketli süreçlerde eylem çizgisi ve pratiğiyle öne çıkmalı, deyim yerindeyse hareketin başına geçmelidir. Durgun süreçlerde ise öncü çıkış ve pratiklerle gençliğin dinamik kesimlerini bağrında toplamasını başarabilmelidir.

Tüm bunlar yeni dönemde politik

gençlik örgütü politikası üzerinden hayata geçirilmesi gereken görev ve sorumluluklardır.

GENÇLİK CEPHESİNDE YAYINLAR

Gençlik çalışmamızın verili tablosu yayın faaliyetinde yaşamakta olduğumuz sorunların da nesnel zeminini oluşturuyor. Çalışmanın zayıflığı yayın çalışmasına da dolaysız olarak yansıyor.

Bugün için yeterli sayıda donanımlı genç güçten yoksun olmak her şeyden önce mevcut yayının sistemli ve güçlü bir şekilde çıkmasını zora sokuyor. Periyod aksayabiliyor. Gönderilen yazılar içerik bakımından amaca uygun olmayabiliyor vb. Parti toplamından ek katkılar almadığımız sürece bu tablonun kısa vadede aşılabilmesi zor görünüyor.

Sorunu aynı zamanda genç güçlerin parti çizgisi temelinde eğitilmesi ve devrimcileştirilmesi boyutu üzerinden de ele almak gerekiyor. Zira bugün büyük oranda parti çizgisine kazanılması gereken yeni güçler üzerinden çalışma yürütüyoruz.

Bu nedenle gençlik çalışmasından sorumlu olan parti organları;

- Genç güçlerin eğitimini özel bir kaygı haline getirmelidir.

- Genç yoldaşları yayına katkı sunmaları için özel olarak teşvik etmeli ve bu konuda denetlemelidir.

- Yayın için hazırlanan yazılar önden bu yoldaşlarla konuşulabilmeli, hazırlanan yazıda ideolojik-politik zayıflıklar ya da farklı eğilimler varsa eğer, yazı üzerinden eğitici bir çaba içerisine girilmelidir.

- Her yerelde düzenli yayın toplantıları yapılmalı, bir önceki dergi tartışılmalı ve değerlendirilmeli, yeni yayına gündemler üzerinden hazırlık yapılmalıdır.

- Gençlik yayınının etkin kullanımı için somut ve denetlenebilir bir planlama yapılmalıdır. Bu aynı zamanda bir örgütlenme çalışması olarak ele alınmalı ve genç yoldaşların bakışı bu temelde şekillendirilmelidir.

GENÇLİK ÇALIŞMASI KOMİSYONU

Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz!

Muhafif her sesin azgın devlet terörüyle susturulmaya çalışıldığı 2015 yılını ev baskınları, gözaltılar, tutuklamalar, katliamlarla geride bıraktık. İşçisinden, kamu çalışanına, öğrencisine kadar toplumun hemen hemen her kesimi bu terörün muhatabı oldu. Tabii ki bizler, gençlik cephesinde de toplum nezdinde yaratılmaya çalışılan bu tablodan fazlasıyla nasibimizi aldık. Gençlik içerisinde artan hoşnutsuzluğun, üniversitelerde bir isyan çılgınlığına dönüşmesinden duyulan korku, eğitim-öğrenim döneminin başlamsıyla beraber polis terörü, gerici-faşist saldırılar, siyasal faaliyet yasaklarıyla kendini göstermiş oldu. Dönem başından beri üniversitelerde devam eden bu gerici atmosfer görünen o ki, üniversite gençliği gerekli cevabı vermediği ölçüde dağılmayacaktır.

Sermaye devletinin üniversitelere yönelik yürüttüğü bu politikalar, İstanbul Üniversitesi'nde geçtiğimiz aylarda ilk başta afiş yasağı olarak başlamış, ardından asıl amaçladıkları siyasal faaliyet yasağına dönüşmüştü. İÜ'de yaşananlar Türkiye'nin birçok üniversitesinde de yaşanmış, bu ve benzeri haberlerle karşı karşıya kalmıştık. ODTÜ'de esasında öğrencilerin üniversitede yapılanmaya çalışan İŞİD yanlısı çetelere yönelik tepkisi "namaz kılanlara saldırdılar" yalanlarıyla lanse edilmiş ve Erdoğan'ın "YÖK gereğini yapmalı" açıklamalarıyla ODTÜ öğrencileri tehdit edilmişti. Kocaeli Üniversitesi'nde Roboski anması eylemine saldıran polis 30 öğrenciyi gözaltına almış, 5 öğrenci ise göstermelik gerekçelerle tutuklanmıştı. Aynı şekilde Uludağ Üniversitesi'nde Roboski anması öncesi 'önleyici gözaltı' gerekçesiyle gözaltı-

Bugüne kadar nasıl özgürlüğümüzü ve geleceğimizi savunduysak bundan sonra da -bizleri soruşturmalarla uzaklaştırmaya çalışsalar da- üniversitelerde olmaya ve özgürlüğün sesini haykıracağız.

na alınan 39 öğrenciden 3'ü geçtiğimiz günlerde tutuklandı. Ankara ve Hacettepe Üniversitesi'nde ise devrimci-ilerici öğrencilere yönelik ülkücü-faşist saldırılar ardından polis saldırısı yaşanmış, bu saldırılar sonucunda Hacettepe Üniversitesi'nde 30'dan fazla öğrenci gözaltına alınmıştı. Buna benzer haberler burada saymadığımız pek çok üniversitede yaşandı.

Bu saldırıların ardından üniversitelerinde gerici-faşist ablukaya geçit vermeyen devrimci-ilerici öğrencilere, okul yönetimi-polis-ÖGB işbirliği içinde soruşturmalar açılıyor, gençliğin üniversitelerde söyleyeceği söz engellenmeye çalışılıyor.

Peki bizler artan bu baskı ve devlet terörü karşısında nasıl bir tutum alacağız? Elbette ki bugüne kadar nasıl özgür-

lüğümüzü ve geleceğimizi savunduysak bundan sonra da -bizleri soruşturmalarla uzaklaştırmaya çalışsalar da- üniversitelerde olmaya ve özgürlüğün sesini haykırmaya devam edeceğiz. Nasıl ki Kürdistan'da Kürt gençleri barikat barikat direnişi örgütlüyorsa biz de kendi alanlarımızda direnişi büyütecek, üniversite gençliğini topyekün mücadeleye çağıracağız. Bu ablukayı dağıtabilmek için kararlı duruşumuzu sürdüreceğiz, aynı zamanda tüm üniversite gençliğini ayağa kaldırmaya bir mücadele hattı ortaya koyabilmenin bilinciyle hareket edeceğiz.

Bizler bir kez daha üniversitelerimizden haykırıyoruz: Tüm baskı ve yasaklamalara karşı özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz.

G. DEFNE

Mersin'de gözaltı - tutuklama terörü devam ediyor

Mersin Üniversitesi'nde ilerici, devrimci öğrencilere yönelik devlet terörü sürüyor. Emre Yılmaz isimli Öğrenci Kolektifleri üyesi bir öğrenci, 6 Ocak günü evine baskın yapılarak gözaltına alındıktan sonra çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanırken 13 Ocak sabah saatlerinde Mersin'de evlere yapılan baskınlarla 6 kişi daha gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların Yılmaz Songur, Eren Can Aybek, Mert Doğruluk, Mustafa Taze, Ali Haydar Buluş, Abdulmelik

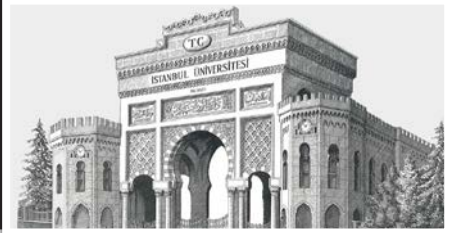
Dikene olduğu belirtilirken, alınma sebeplerinin Aralık ayında Mersin Üniversitesi'nde faşistlerce gerçekleştirilmek istenen "Nihal Atsız anması" davası ile ilişkili olduğu ifade edildi.

REKTÖR-POLİS-FAŞİST İŞBİRLİĞİNİ PROTESTO EDENLER TUTUKLANMIŞTI

Mersin Üniversitesi Rektörlüğü'nün izin verdiği, 11 Aralık günü faşistler tarafından gerçekleştirilecek Nihal Atsız'ı

anma etkinliği; ilerici, devrimci öğrenciler tarafından protesto edilmişti. Fakat ilerici, devrimci öğrencilerin eylemine izin vermeyen polis ve onlardan emir alan faşistler, öğrencilere saldırmış, 23 öğrenci gözaltına alınmış, biri DGB'li dört öğrenci tutuklanmıştı.

İÜ'de soruşturma terörü

İstanbul Üniversitesi'nde geçtiğimiz Aralık ayı başında İŞİD'çi çeteler devrimci ve ilerici öğrencilere saldırmış, bu saldırganlığın ardından üniversitede polis terörü estirilmişti.

Gerici çetelerin ve polisin saldırılarının ardından sıra kendisine gelen üniversite yönetimi, soruşturma terörünü devreye soktu. Gerici çetelerin saldırılarını ve bağlı olayları siyasal faaliyete yönelik saldırıya çeviren rektörlük, 58 öğrenci hakkında soruşturma açtı.

Soruşturma nedenleri arasında "karşıt görüşlü öğrencilerle kavga, izinsiz afiş asmak, halay çekmek, slogan atmak" gibi maddelere yer verildi.

YÖK'ten saldırı ilanı

Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik estirdiği terörü ve yaptığı katliamları kınayan binden fazla eğitim emekçisinin imzasıyla 11 Ocak'ta yayınlanan bildiri hakkında Yükseköğretim Kurulu (YÖK) "gereği yapılacak" açıklamasıyla saldırı ilanında bulundu.

Üniversitelerdeki İŞİD'ci çeteler için kınıyı kıpırdatmayan, ama devlet terörünü meşrulaştırmak için 'acilen' toplanan YÖK, "Bu bildiri akademik özgürlük ile bağdaştırılmaz" iddiasında bulunan bir açıklama yaptı.

DEVLET TERÖRÜ "HAKLI", BUNU KINAMAK "TERÖRE DESTEK"

Açıklamada yüzlerce kişinin katledilmesine sebep olan devlet terörü açık bir şekilde savunulurken, "teröre destek veren kişinin mesleği ve statüsü hiçbir demokratik ülkede kişiye imtiyaz sağlamaz" denildi.

Devlet, "terör" konusunda hem "hiçbir imtiyaz olmaz" dedi, hem de kendi terörünü korumakta kendisine imtiyaz tanıdı. Kısacası açıklama, "devlet terörü"nü haklı göstermeye çalışırken, bunu kınayan binden fazla eğitim emekçisini ise "teröre destek vermek"le suçladı.

Çocuklar öldürülüyor

Hayat doğudaki insanlarımız için fazla acımasız. Öldürülenler onlar, katledilenler onlar. Yok edilmeye çalışılıyorlar. Evlerinde otururken bile ölümlerinin belki beş dakika, belki bir saat sonra olduğunun farkındalar. Ama herşeye rağmen direnmeye devam ediyorlar. Peki bunu kim yapıyor? Tabiki de devlet. Nasıl bir zamanlar Alevileri, Ermenileri yok etmeye çalışıyorlarsa şimdi de Kürtleri yok etmeye çalışıyorlar.

Öldürülenlerin "PKK yandaşı" olduğunu söylüyorlar. 3 aylık bir bebek, 10 yaşındaki bir çocuk da mı PKK yandaşı? Bir baba eşini çocuklarını almış evinin kömürlüğüne saklıyor. Dışarı çıkamıyor, bir parça ekmek bile veremiyor. Bu durum bir baba için çok kötü bir durumdur. Annesi oğlunun cesedini buzdolabında günlerce saklamış kimin umrunda? Bunları göstermiyor TV kanalları.

Onlar ancak kendi yaptıklarını başkası yapmış gibi gösterirler. Bunları yapan-

larda vicdan, acıma duygusu olmadığını icraatlarından biliyoruz. Bu nedenle şahsen katliamcılar ölürken hiç üzülmiyorum. Artık bizleri bu duruma getirdiler.

Doğuda katledilen çocukların gençlerin sesini buraya taşımamız, onlarla birlikte olmalıyız.

KARTAL'DAN BİR LİSELİ

Stajyer öğrenci yaşamını yitirdi

Tekirdağ'ın Hayrabolu İlçesi'nde 17 yaşındaki Ufuk Özcan, staj yaptığı işyerindeki sobayı tinerle tutuşturmak isterken parlama sonucu yanarak hayatını kaybetti. Özcan'ın cenazesi, 7 Ocak günü ailesi tarafından defnedildi.

Konuyla ilgili "Ufuk ilk değildi, sermaye düzeni yıkılana kadar da son olmayacak!" diyen Meslek Liselilerin Sesi'nin açıklaması şöyle:

"Meslek liselerinden çıkan alev sizi de yakar!"

Patronlar kasalarını doldururken bizler canımızdan oluyoruz. Alınmayan önlemler nedeniyle sobadan çıkan alevler canımızı alıyor. Staj cinayetlerine bir yenisini daha eklendi.

Hayrabolu Endüstri Meslek Lisesi son sınıf öğrencisi Ufuk Özcan arkadaşımız, staj yaptığı küçük sanayi sitesinde tarım makineleri satan işyerinde soğuk

hava nedeniyle sobayı yakmak istedi. Sobayı tutuşturmak için tiner kullanınca, tinerin parlaması ve elindeki bidona da sıçraması sonucu alev aldı. Ve staj cinayetinde hayatını kaybetti. Ufuk'un katili bizim canlarımız üzerinden saltanatlar kuran sermaye düzenidir. Ufuk ilk değildi, sermaye düzeni yıkılana kadar da son olmayacak.

Daha geçtiğimiz günlerde Gebze'de bulunan GATEM'de atölye dersinde bir 'iş kazası' gerçekleşti. Mobilya bölümünde okuyan ve 11. sınıf öğrencisi olan bir arkadaşımızın 4 parmağı kesildi. Sakarya Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde atölye çalışması sırasında 17 yaşındaki meslek liseli okul atölyesinde giyotin makinesi kullanırken sağ elinin 3 parmağını makineye kapırdı. 12 yaşındaki çocukların üzerine tonlarca demirin düşmesi, 14 yaşındakilerin kafasının pres tezgahları-

na sıkışması çok yakın tarihlerde yaşadığımız örnekler.

Şimdi sesimiz tek tek çıksa da yarın bu sömürü düzeninin karşısında tek yumruk olduğumuzda meslek liselerinden çıkan alev sermaye sahiplerini yakacaktır. Bugün aldıkları canlar karşısında verdikleri kıyıntılar onların olsun gelecek bizindir!

**Meslek liselilerin sesi yükseliyor!
MESLEK LİSELİLERİN SESİ - 9 OCAK 2016"**

Sedat Peker'den akademisyenlere tehdit:

Oluk oluk kanlarınızı akıtacağız!

1 Kasım seçimi öncesi Rize'de yaptığı mitingde "Oluk oluk kan akacak" diyen mafya bozuntusu Sedat Peker, Kürdistan'daki devlet terörüne karşı "Bu suça ortak olmayacağız" diyen 1128 akademisyeni tehdit etti.

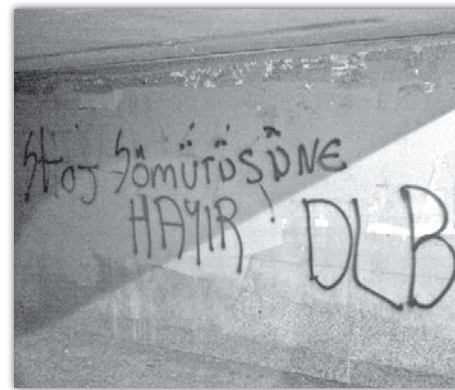
"Sözde aydınlar çanlar ilk önce sizin için çalacak" diyen Peker, akademisyenler için kişisel internet sitesinde yazdığı yazıda "işyerlerinize gelecekler, Müslüman Türk'e yakışır bir şekilde intikamlarını alacak ancak sizlerin kanlarıyla duş yapmayı da unutmayacaklardır" diyerek tehditler savurdu.

Liseliler faaliyetlerini sürdürüyor

Meslek Liselilerin Sesi, 8 Ocak günü Kadıköy'de bulunan meslek liselilere ulaştırıldı. Staj cinayetleri üzerinde durularak meslek liselilerin işçi sınıfının dolaysız bir parçası olmasına ilişkin sohbetler edildi.

Ankara'da ise Hüseyingazi'de 9 Ocak günü bir araya gelen DLB'liler gelecek

dönem faaliyetlerini planladı. Çevredeki demokratik kitle örgütlerinde ve derneklere faaliyet yürütmenin önemi vurgulanan toplantıda, okullardaki sorunlar ve faaliyetin yeni başlayacağı okullar üzerine tartışıldı. Hüseyingazi'de etkin bir güç olmak için yapılması gerekenler konuşuldu.

**700 ODTÜ'lü akademisyenden çağrı:
Özerkliğe ve özgürlüğe
sahip çıkalım!**

Geçtiğimiz haftalarda internetteki siber saldırılar nedeniyle suçlanan, "mescide giden öğrencilerin solcu öğrenciler tarafından tartaklandığı" yönündeki provokasyonla gündem olan ODTÜ'de 700'e yakın akademisyen, bir bildiri yayımladı.

"ODTÜ'ye üniversite dışından yapılacak müdahaleleri kabul edilemez bulduğumuzu duyuruyoruz" denilen açıklamada, "Üniversiteyi tanımlayan evrensel değerleri ülkü edinen herkesi bilimsel düşünce ve araştırmaya, üniversite özerkliğine ve akademik özgürlüklere sahip çıkmaya davet ediyoruz" çağrısı yapıldı.

İmzacı akademisyenler, ODTÜ'lü öğrencileri, mezunları ve çalışanları da bildiriye imzalamaya davet etti.

İşçi ve emekçi kadınlar Kadın İşçi Kurultayı'nda buluşuyor!

Emeğin özgürlüğü mücadelesinde "Biz de VARIZ!"

Bugün toplum ölçüsünde kadınlar, sınıfsal, cinsel, ulusal baskı ve ezilmeyle çok yönlü bir kuşatmayı yaşıyorlar. Toplumsal eşitsizliğin daha da derinleştiği, beraberinde yozlaşma ve gericiğin tırmandığı AKP döneminde, kadınlar üzerindeki baskı, sömürü, şiddet ve aşağılanma yepyeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Kadın c in a y e t l e r i n d e büyük bir patlama yaşanıyor. Kardeş halklara yönelik saldırganlıktan, baskı ve şiddetten en çok etkilenen, en ağır yıkımı yaşayanlar da kadınlar ve çocuklar oluyor.

Son yıllarda kadın işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının daha da ağırlaştığı bir tablo ile karşı karşıyayız. Çalışma yaşamında ucuz işgücü olarak kadın istihdamı artarken, "güvenceli ve kurallı" işlerde çalışan kadın sayısı gün geçtikçe azalıyor. Sefalet ücretlerine mahkum edilen kadın, aynı işi yaptığı erkek işçi ve emekçiden daha düşük ücret alıyor. Cinsel kimliğinden ötürü çifte baskı ve sömürüye maruz kalan kadın, çocuk bakımı ve ev işleri gibi "yükleri" omuzlamayı da sürdürüyor.

Ülkemizde ve dünyada kadınların yaşadığı tüm sorunların, kadının cin-

sel kimliğinden kaynaklı çok yönlü ezilmeyle gerisinde özel mülkiyete dayalı baskı ve sömürü düzeni yatmaktadır. Dolayısıyla, kadınların gerçek kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşu gibi, tüm bu sorunları yaratan toplumsal koşulların ortadan kaldırılmasıyla, kapitalist sömürü düzeninin yerle bir edilmesiyle, yani toplumsal bir devrimle mümkündür.

Tarihsel devrimci misyonu bu görev işçi sınıfının omuzlarındadır. Kapitalist düzende üretimde tuttuğu yer ile, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmamasıyla, hayatı nasırlı elleriyle üretme yeteneği ile, kadını ve erkeğiyle işçi sınıfı, kapitalizmi tarihe gömebilecek biricik toplumsal güçtür. İşçi sınıfı devrimci bir perspektifle örgütlenip harekete geçtiğinde, bugünden de bu mücadelelerin yan ürünleri olan kazanımlar elde etmeyi başaracaktır. Nitekim bugün kapitalist ülkelerde kadınların elde etmiş bulunduğu tüm haklar uluslararası devrimci işçi hareketinin verdiği mücadelelerin ürünü olmuştur.

Yaşamın yarısını oluşturan biz işçi kadınların mücadele alanlarında yerini alması, toplumsal devrim mü-

Kurultayda, örgütlenme ve mücadelemizin önündeki engelleri nasıl aşabileceğimizi tartışacağız, deneyimlerimizi paylaşacağız. Devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi mücadelesinde, işçi sınıfının bir parçası olan kadın işçiler olarak görevlerimizi ele alacağız.

cadelesinin gelişimine büyük bir güç katacaktır. Kadının çifte ezilmeyle yarattığı enerji ile nasıl muazzam bir güce sahip olduklarını, tarihten günümüze, dünyanın farklı coğrafyalarından ülkemize, kadın işçilerin örgütlenme ve mücadele deneyimleri somut olarak göstermektedir.

Bugün önümüzde duran görev, geçmiş mücadele deneyimlerinin ışığında, kadın işçileri mücadele alanına çekmek ve yarının büyük toplumsal mücadelelerine hazırlamaktır. Bunun içindir ki, İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak 21 Şubat tarihinde gerçekleştireceğimiz Kadın İşçi Kurultayı'nda, işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu ışığında kadın işçilerin örgütlenmesinin önemini tartışacağız. Kölece çalışma ile bizleri iliklerimize kadar sömüren kapitalistler,

aynı zamanda etnik, ulusal, cinsel kimliklerimiz üzerinden de bizleri bölüyor, örgütlenmemizi engelliyorlar. Kadın İşçi Kurultayı'nda, örgütlenme ve mücadelemizin önündeki engelleri nasıl aşabileceğimizi tartışacağız, deneyimlerimizi paylaşacağız. Devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi mücadelesinde, işçi sınıfının bir parçası olan kadın işçiler olarak görevlerimizi ele alacağız.

Eşitlik ve özgürlük kavgasında "Biz de VARIZ!" diyen, "kadının kurtuluşunun emeğin özgürleşmesinden" geçtiğine inanan kadın işçi ve emekçiler başta olmak üzere tüm işçi ve emekçileri Kadın İşçi Kurultayı'na bekliyoruz.

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

**İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI
OCAK 2016**

İşçi/Emekçi Kadın Komisyonları'ndan eğitim seminerleri

İşçi/Emekçi Kadın Komisyonları, 21 Şubat'ta gerçekleştireceği Kadın İşçi Kurultayı çerçevesinde çalışmalarını sürdürüyor. Kadın işçi çalışmasını ve kurultayın örgütlenmesine dönük çalışmalarını yoğunlaştırdıklarını ifade eden İşçi/Emekçi Kadın Komisyonları, çalışmanın ihtiyaçları ve bu alandaki tarihsel birikim kapsamında eğitim seminerleri dizisi gerçekleştirdi.

Eğitim seminerleri, son dönemde yoğunlaşan katliamlarda devlet tarafından katledilen kadınlar ve 15 Ocak tarihinde katledilen kadın komünist Rosa Luxemburg şahsında mücadele içerisinde yaşamını yitirenler için saygı duruşu ile başladı. Ardından güncelde yaşanan

Kürt halkına dönük saldırganlık ve katliamlardan, derinleşen emperyalist savaş atmosferinden bahsedildi.

Saygı duruşunun ardından kadın çalışması çerçevesinde eğitim çalışmalarının önemini altının çizildiği ve kadın işçilerin örgütlenmesi için deneyimlere hakim olmak gerektiğinin vurgulandığı ve eğitim seminerinin programını ifade eden konuşmalar yapıldı.

Eğitim seminerleri, "Geçmişten günümüze kadın emeği", "Dünyada kadın mücadeleleri deneyimi", "Türkiye'de kadın işçi mücadelesi", "Kadın işçi çalışması ve siyasal müdahale", "Kadın çalışmasında ajitasyon-propaganda" ve "Kadın İşçi Kurultayı'nın içeriği ve planlanması" baş-

lıklarına sahipti.

Yapılan seminerlerin sonucunda;
-Kadın işçi çalışmasının sürekli ve hedefli bir düzeye getirilmesi,

-Merkezi olarak işçi ve emekçi kadın eksenli gündemlere politika üretmek ve yerellerde öne çıkan sorun alanlarına dair çalışmalar yürütmek,

-Sermayenin kadın işçilere dönük saldırı politikalarını, kadının toplumsal yaşamda ve üretimdeki yerini kapitalizmin işleyiş yasaları ile baği üzerinden daha derinlikli incelemelere konu etmek,

-İşçi sınıfının toplam gündemleri ve siyasal gündemler üzerinden kadın işçilere seslenebilmek, uygun bir ajitasyon-propaganda dili yakalamak,

-Kurultayın kadın işçilerin örgütlenmesi noktasında yaşanan sorunları ortaya koyması hedef olarak belirlendi.

Eğitim seminerleri, kadın işçi çalışmasını güçlendirme hedefiyle Kadın İşçi Kurultayı, 8 Mart ve bahar sürecinin toplamı üzerinden çalışmanın süreklilik kazanmasına dair yapılan tartışmalar ve kurultay planlamaları ile sona erdi.

M. Akif Ersoy EAH'ta kölece çalışma koşulları

Mehmet Akif Ersoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde hastane personellerine sendikasız çalışma ve düşük ücret dayatılıyor. Çalışanlar bağlı oldukları taşeron şirketi değiştğinde işten atılmakla tehdit edildiği için en temel hakları olan tazminatlarını almaktan vazgeçiyorlar. Bir iş tanımı olmadığından, çalışma alanları dışındaki işlerde çalıştırılmak için baskı görüyorlar.

Hastane yönetimi sendikaya üye olmak isteyen işçileri vazgeçirmeye çalışarak örgütlenmeyi engelliyor. İşçiler gizli toplantı kararları alarak kollektif bir çalışmayla bu gidişe bir dur demek istediğinde, bir kaç işçinin maaşına zam yapacaklarını ya da kadroya alacaklarını söyleyerek örgütlülüğü parçalamaya, zayıf düşürmeye çalışıyor. Hastane yönetimi sendikanın işçilerin haklarını koruyamayacağını anlatıyor. İşçi sınıfının militan mücadele tavrını saldırganlık olarak ifade ediyor. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmanın devlete

karşı gelmek anlamına geldiğini söyleyerek sendikanın 1 Mayıs çağrılarını karalayıp, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı için anlamını yok etmeye çalışıyor.

Tüm bu baskılara ve kirli oyunlara rağmen, sendikaya üye olan işçiler var, ancak bunu söylemekten çekiniyorlar. Çünkü sendikaya üye olmayanlar üye olan işçileri hastane yönetimine bildiriyor. Hastane içinde işçiler arasında gruplaşmalar yaşanıyor.

Sermayenin elindeki güçlü silahlar her geçen gün çeşitli sebeplerle emekçileri ayrı saflarda bırakarak sömürü çarkını sorunsuz döndürüyor. Emekçi kardeşlerimize anlatmamız gereken en önemli algı üretme gücümüzün sermaye devletinden daha güçlü olduğudur.

AKP'ye oy veren işçiler asgari ücrete gelen zam oranından sonra mutlu oluyorlar; "İyi ki oy vermişiz" diyenler oluyor. Hastane yönetimi AKP dışında başka politik meseleleri konuşmuyor. AKP tarafında yer alan işçiler bundan aldıkları cesaretle kendi taraflarını çok çabuk oluşturabiliyor. 1300 TL maaşı sadece oy veren işçilerin alması gerektiğini söyleyen ve neredeyse devlet

eliyle yapılan katliamlar için iyi olmuş diyenler var. Sermayenin elindeki güçlü silahlar her geçen gün çeşitli sebeplerle

emekçileri ayrı saflarda bırakarak sömürü çarkını sorunsuz döndürüyor. Emekçi kardeşlerimize anlatmamız gereken en önemli algı üretme gücümüzün sermaye devletinden daha güçlü olduğudur. Fabrika alanlarına, serbest sanayi bölgelerine, taşeron çalışmanın yoğun olduğu bölgelere daha çok ağırlık vererek işçilerle güven ortamı oluşturmuyoruz.

KADIN İŞÇİLERİN ÇALIŞMA KOŞULLARI DAHA KÖTÜ

Hastanenin taşeron kadın temizlik işçilerine erkek işçiler şef olarak getiriliyor. Burada amaç cinsiyetçi yaklaşımın sürdürülmesi, erkek şefin kadın işçi üzerinde cins ayrımı politikasıyla baskı

kurmasıdır. Bizler işçi kadın çalışmasını daha çok derinleştirerek kadınların sahip oldukları hakların neler olduklarını anlatmalıyız. İşçi kadın toplantılarına davet etmeli, evlerine misafir olmalı ve güvenlerini kazanmalıyız. Kadını bu tutsaklıktan kurtarmak ve bileklerine vurulmuş zincirlerini kırmak için onlara sömürü koşullarını farkettilmeliyiz.

Kadına gücünü farkettilerecek olan bizleriz. Kadın ve erkek işçilere çalışma alanlarında sömürü koşullarını birlikte yaşadıklarını, cinsiyetçi ayırım politikalarının işçilerin ve emekçilerin kazanımlarının önünde bir engel olduğunun vurgusuyla yapabilmeliyiz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR EKK'Lİ

Gerici ağızlar pislik saçıyor!

AKP iktidarının denetimindeki kurumlardan biri olan Diyanet İşleri Başkanlığı, son süreçte yaptığı açıklamalarla gerici saçmaya devam ediyor. Dinci gerici, geniş kesimler üzerinde denetimini arttırmanın bir parçası olarak gerici düşünceleri yaymak amacıyla her türlü aracı ve yolu kullanıyor. Diyanet İşleri Başkanlığı ve "Din İşleri Yüksek Kurulu Dini Bilgilendirme Platformu" da, Ortaçağ karanlığına ait düşünceleri topluma empoze etmeye çalışıyor.

Nişanlıların elele tutuşmasının günah olması, kürtaj yaptrın kadının 5 deve bağışlaması ya da 212 gram altın (21 bin lira) vermesi vb. açıklamaların ardından son açıklama ise, dinci gericiliğin ne denli korkunç bir ahlaki yozlaşma ve çürümenin içine battığını da gösterdi.

Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı "Din İşleri Yüksek Kurulu Dini Bilgilendirme Platformu"na, bir babanın kız çocuğunu öperken şehvet duyması karşısında eşiy-

le nikahının düşüp düşmeyeceği soruluyor. Diyanet görevlileri, böylesi bir soruyu yanıtızsız bırakmak, bunun "günah" olduğunu söylemek ya da çocuk istismarı olduğu için suç olduğunu belirtmek yerine, oturup detaylı açıklama yapıyorlar. Mezheplerin bakışlarını ortaya koyuyorlar. Hanefi mezhebinin görüşüne göre de kızın yaşının, üstündeki giysisinin kalınlığının, erkeğin ve kadının (yani sözkonusu kişinin kızı oluyor) hissettiklerinin nikahın düşüp düşmeyeceğini belirleyeceğini ifade ediyorlar.

Gelen tepkiler karşısında ne yapacaklarını bilemeyen Diyanet görevlileri, sıyrılmaların yollarını aramaya başladılar. Yazılanları inkar etmemekle birlikte "Diyanet'in itibarını zedelemek amacıyla bunun paralelcilerin bir komplosu" olduğunu söylediler, hatta yazıyı eleştirenlere saldırıya geçtiler. Her meselede olduğu gibi, işledikleri suçlara bir kılıf bulmaya çalıştılar.

Her satırından irin akan bu açıklama, dinsel gericiliğin yozlaşmasını da sergiliyor. Kimi veriler, çocuklarının ağırlıklı olarak yakınları (babaları, abileri, amcaları, dedeleri vb.) tarafından cinsel istismara uğradığını söylüyor. Böylesi açıklamalar, ensesti normalleştiriyor, toplumdaki yozlaşma ve çürümeyi meşrulaştırmaya çalışıyor.

Diyanet İşleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklama, dinsel gericiliğin bakışını ifade etmekle birlikte, kapitalizmin kadına bakışını da ortaya koyuyor. Zira, kadınları cinsel nesne, hatta özel mülkiyet düzeninde erkeğin mülkünün bir parçası olarak gören anlayışa dinci gericiliğin Ortaçağ artığı her türlü akıl dışılığı ekleniyor.

Görülen o ki, kapitalizm "kutsal aileyi" yerle bir ederken, dinsel gericilik ise onu çürütüyor, beraberinde kadını da aşağılıyor. Toplumda çürümenin boyutuyla birlikte son açıklamanın kendisi dahi, insani değerlerin toplumda hayat bulabilmesi için bile bu düzenin yıkılmasının şart olduğunu gösteriyor.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için

Ezilen halklarla emekçilerin direnişini birleştirelim!

Kendi sefil çıkarları için Ortadoğu'ya yerleşen batılı emperyalistler, yüz yıldır bölge halklarına gerici savaşların beldelini ödetiyorlar. Sömürgeci yağma ve talan, sosyal yıkım, Kürt sorunu, Filistin sorununun yanı sıra etnik, dinsel, mezhepsel sorunları döne döne üreten ve derinleştirenler

onlar. Kürdistan'ı dört parçaya ayıran emperyalistler, Filistin'i siyonistlere peşkeş çekerek İsrail devletini yarattılar. 21. yüzyılda İŞİD gibi bir canavarlar sürüsünü halkların başına bela ettiler. Bölgenin işbirlikçi gerici devletleri de emperyalistlerle suç ortaklığı yaparak, yıkımın daha yaygın ve daha uzun süreli olmasına katkıda bulundular.

Halen devam eden hegemonya savaşını tetikleyen emperyalistler, Irak'ı, Libya'yı, Suriye'yi, Yemen'i yakıp yıktılar, milyonlarca insanı katlettiler, sakatladılar

ya da sürgüne zorladılar. İŞİD, El Nusra gibi dinci çeteleri halkların üzerine salarak, bölgeyi kan gölüne çevirdiler.

Emperyalistler ile suç ortakları bölgedeki diğer sorunları da sürekli derinleştiriyorlar. Siyonist İsrail'in "rutin"leşen katliamları Filistin halkını hedef alırken,

Türkiye'de Kürt halkına karşı icra edilen kirli savaş eşi-benzeri görülmemiş bir vahşete ulaşmış bulunuyor.

Ortadoğu'da emekçiler ile ezilen halkların tek çıkış yolu, bu gerici savaşları, ulusal baskıyı, etnik-dinsel-mezhepsel parçalanmayı dayatan güçlere karşı birleşik, uzun soluklu, devrimci direniş örmektir. Böyle bir direniş bölgesel çapta

örmek elbette kolay değil. Zira emperyalistler ile işbirlikçileri halkları parçalayıp birbirine düşürmek için iğrenç yollara başvuruyorlar. Mezhepsel parçalanmayı derinleştirip, halkları birbirine boğazlatmak için yoğun bir çaba harcıyorlar.

Unutulmamalıdır ki, ne siyonist İsrail Filistin halkına, ne dinci iktidar Kürt halkına emperyalistlerin icazeti olmadan saldırabilir. Emperyalistler ezilen halklara özgürlük değil, ancak yıkım ve kölelik getirebilir.

Bu gerici odaklar Filistin ve Kürt halklarının direnişini itibarsızlaştırma, bu iki direnişçi halkı köleliğe mahkum etme hesabı içindeler. Bunun için ırkçılığı, mezhepçiliği kullanıyorlar. Ellerindeki en rezil silah ise bizzat sorumluluğunu taşıdıkları İŞİD barbarlığı. Buna rağmen her iki halk da direnerek, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele dinamikleri açısından önemli avantajlar sağlıyor. Ancak iki direnişçi halkın mücadelesi yazık ki, verili koşullarda net bir anti-emperyalist hatta ilerlemiyor.

Bir yanda nesnel koşulların basıncıyla devrimci güçlerin ulusal mücadeledeki etkilerinin sınırlı olması, öte yandan işçi sınıfı ile ilerici-devrimci hareketin bölge genelinde gücünün sınırlı olması, bu önemli direniş dinamiklerinin handikaplarını oluşturuyor.

Hem Filistin hem Kürt hareketinde kimi zaman emperyalistlerden medet umma eğilimi baş gösterebilmektedir. Ancak bu bir yanılsamadır. Unutulmama-

lıdır ki, ne siyonist İsrail Filistin halkına, ne dinci iktidar Kürt halkına emperyalistlerin icazeti olmadan saldırabilir. Emperyalistler ezilen halklara özgürlük değil, ancak yıkım ve kölelik getirebilir.

Esas olan ezilen halklar ile emekçilerin kader birliğidir. Sorunlarının kaynağı gibi kaderleri de bir olan ezilen halklar ile emekçilerin mücadele mevzilerinde buluşmaları, gerici odaklarının dayattığı etnik, dinsel, mezhepsel parçalanmanın önüne geçebilmek için hayati önemdedir.

İşçi sınıfı ve emekçiler ezilen halkların eşitlik ve özgürlük mücadelesiyle etkin bir dayanışma içinde olmalı, buna dayanarak anti-emperyalist ve anti-siyonist birleşik direnişin zeminini güçlendirebilirler. Mücadele dinamiklerinin birleşik direniş mevzilerinde buluşturulması, gericiğin sonu gelmez yıkıcı savaşlarını sona erdirmenin kapılarını aralayacak, halkların kardeşçe yaşayacakları yeni bir Ortadoğu'nun inşası yönünde atılmış önemli bir adım olacaktır.

İŞİD, 'Fırat'ın batısında' saldırılarını sürdürüyor

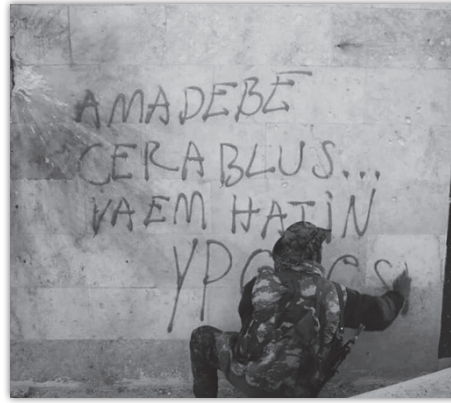
Türk sermaye devleti, Suriye'deki kirli hedefleri doğrultusunda 'Fırat'ın batısındaki YPG ilerleyişi' ile ilgili kaygılarını geçtiğimiz günlerde ABD ile paylaşırken, son günlerde İŞİD'in bölgedeki saldırıları da yoğunlaştı.

Demokratik Suriye Güçleri'nin (QSD) bölgedeki ilerleyişi ve Cerablus'a doğru hareket etmesiyle Cerablus'a kaçtığı belirtilen İŞİD çetelerinin, bir yandan yeni

saldırıları organize ettiği, diğer yandan da Türkiye'ye kaçtığı belirtiliyor.

8 Ocak günü Cerablus'a bağlı Şamiye dağı tarafından Til Ebré köyüne havan toplarıyla saldıran İŞİD çetelerinin, tarım arazilerine ve bölgede yaşayanların evlerine zarar verdiği açıklandı.

Aynı gün Tısrın Barajı'na da İŞİD'in iki farklı koldan saldırdığı, QSD'nin ise gereken yanıt verdiği duyuruldu. Saldırılarda

ölen veya yaralanan olmadığı belirtildi. Gerici çeteler 6 Ocak'ta da Tısrın Barajı'na ağır silah ve tanklarla saldırmıştı.

Irak'tan Başika yalanlaması: İŞİD Türk güçlerine saldırmadı

Irak Ortak Operasyonlar Komutanlığı, İŞİD'in Musul'da Türk askerlerinin bulunduğu Başika kampına saldırı düzenlediği haberlerinin asılsız olduğunu duyurdu.

"Komutanlık, Başika'da Türk güçlerine İŞİD'li teröristler tarafından saldırı düzenlendiğini yalanlamaktadır" denildi.

Haberlerin gerçeği yansıtmadığı belirtilen açıklamada, "Başika veya Irak'ın herhangi bir yerinde Türk birliği ile İŞİD mensupları arasında çatışma yaşanmamıştır" ifadeleri kullanıldı.

Tayyip Erdoğan, 7 Ocak'ta İŞİD saldırısında 18 çetecinin öldürüldüğünü öne

sürerken, kamptaki Türk askerlerinin ise zarar görmediğini söylemişti.

Filistin: 50 tutsak açlık grevinde

Filistinli Tutsaklar Derneği, Negev çölündeki Nafha Hapishanesi'nde tutulan 50 Filistinli tutsağın 6 Ocak itibarıyla yemek yemeyi bıraktığını açıkladı. Filistinli Al-Yawm haber ajansının verdiği bilgiye göre tutsaklar Ktzi'ot Hapishanesi'ne nakledildikten aylar sonra tekrar Nafha Hapishanesi'ne gönderilmelerine karşı çıktılar. Tutsaklar Ktzi'ot Hapishanesi'ne nakledilmeden önce de Nafha'da özellikle ayrı koşullarda tutuluyordu.

İşgalci İsrail'in hapishanelerinde 6.500'den fazla Filistinli esir bulunuyor. Yüzlercesi herhangi bir suçlama veya mahkeme olmaksızın idari tutukluluk kapsamında hapsedilmiş durumda. Bu tutuklular arasında ebeveynleri veya avukatları olmadan sorgulanan ve işkence ve tehdit ile alınmış itiraf- larla hapsedilen çocuk mahpuslar da yer alıyor.

HABER: İSYANDAN.ORG

Madaya: Emperyalizmin kanlı yüzü

Emperyalist savaşların kanlı bilançosu sadece cephelerde vurulup yaşamını yitirenlerden ibaret değildir. Bunun yanı sıra, savaşların cereyan ettiği coğrafyalarda yüzbinlerce insan açlıktan, susuzluktan ve hastalıklardan da yaşamını yitirmektedir. Suriye'nin Madaya bölgesinde yaşananlar bunun en son örneğidir.

Batılı emperyalist merkezler geçtiğimiz günlerde söz konusu bu bölgede çoğu çocuk binlerce insanın açlıktan öldüğünü duyurdu. Onları her daim emperyalizmin hizmetinde olan Birleşmiş Milletler izledi. BM sadece olayı duyurmakla kalmadı. Yiyecek ve ilaç taşıyan bir konvoyu sözkonusu bolgeye yolladı.

Burjuvazinin kirli medyası, bu olayın sorumlusunun Hafız Esad rejimi olduğunu ileri sürdü. Ardından da rejim karşıtı bir kampanya başlatıldı. Batılı emperyalist güçler yoğunlaştırılmış bir kara propaganda eşliğinde bölgede yaşanan ölümleri istismar etmek için hızla kolları sıvadı.

Suriye'de yaşanan iç savaşın sorumlularından birinin Hafız Esad rejimi olduğu bir gerçektir. Ancak bir başka gerçek daha vardır ki, Suriye'yi ve tüm bir Ortadoğu'yu savaş ve iç savaş coğrafyasına çeviren ABD ve diğer batılı emperyalistlerdir. Ortadoğu'nun adeta bir kan gölü haline gelmesinin, daha şimdiden binlerce insanın yaşamını yitirmesinin en büyük ve en öncelikli sorumlusu da emperyalist güçlerdir. Ha keza Suriye'nin Madaya bölgesinde açlıktan, susuzluktan ve hastalıklardan yaşamını yitirenlerin de...

Emperyalist savaşlar ve işgaller serisi yetmezmiş gibi, bölge halkları bir de El

Açlık, susuzluk ve hastalıklardan kırılmak da dahil, halkların yaşadığı acılar ve yıkımlar, bunlara bizzat yol açan emperyalistlerin hiç mi hiç umurunda değildir. Emperyalist merkezlerin ve kirli medyalarının bu konularda yaptıkları açıklamalar tümüyle bir ikiyüzlülüktür.

Kaide, El Nusra ve IŞİD adlı ölüm makinesinin kanlı saldırıları ile karşı karşıyadır. IŞİD başta olmak üzere bu çağdışı gerici çetelerin tümü de, ABD ve diğer emperyalistlerin yanı sıra onların bölgedeki işbirlikçisi devletlerin eseridir. Bu çetelerin Irak'ta ve Suriye'de çocuk, kadın demeden binlerce insanı acımasızca katlettiği ve katletmeye devam ettiği bilinmektedir.

IŞİD adlı cinayet örgütünün Şengal işgali sırasında birkaç gün içinde binlerce Ezidi Kürdünü katletmesi, binlercesini dağa sürmesi ve orada açlık, susuzluk ve hastalıklardan kırılmaya mahkum etmesi bunun somut ve bilinen örneğidir. Bu ya-

şananlar tüm emperyalistlerin gözlerinin önünde cereyan etmektedir. Bu aynı şey Kobanê'de de tekrarlandı.

Açlık, susuzluk ve hastalıklardan kırılmak da dahil, halkların yaşadığı acılar ve yıkımlar, bunlara bizzat yol açan emperyalistlerin hiç mi hiç umurunda değildir. Emperyalist merkezlerin ve kirli medyalarının bu konularda yaptıkları açıklamalar tümüyle bir ikiyüzlülüktür. Bunun kendisi Suriye'nin Madaya bölgesinde yaşananlar için de geçerlidir. Demek oluyor ki, halkların yaşadığı acıların ve yıkımların sorumlusu olan emperyalistler, bu acılara ve yıkımlara çözüm gücü olamaz.

Libya'da patlama: 60 ölü

Libya'nın Zliten kentinde 7 Ocak sabahı büyük bir patlama yaşandı. Patlamanın ardından ölü sayısına ilişkin resmi bir açıklama yapılmazken, El Cezire, ölü sayısının 60'tan fazla olduğunu duyurdu.

Saldırının polis eğitim kampına yapıldığı öne sürülürken, saldırı anında okula gitmekte olan çocukların da ölenler arasında yer aldığı bildirildi.

Saldırının IŞİD'le bağlantılı bir çete tarafından yapılmış olabileceği düşünülüyor.

Türkiye-İsrail-Mısır üçgeninde rekabet

Türk sermaye devletinin bölgedeki politikalarının çöküşü sonrası İsrail'le ilişkilerini düzeltme yolunda adımlar atması, Mısır tarafından kaygıyla karşılandı. Bölgedeki nüfuzunun zayıflayacağı endişesine kapılan Mısır devleti, siyonist devletin temsilcileriyle konuya dair görüşmeler gerçekleştirdi.

İsrail'in Kahire Büyükelçisi Haim Koren'in Mısır Dışişleri Bakanlığı'na çağrıldığı; Tel Aviv'deki Mısır Büyükelçiliği Maslahatgüzaranı'nın da İsrail Dışişleri Bakanlığı'na gittiği kaydedildi.

İki ülke temsilcilerinin "Türkiye-İsrail görüşmeleri" üzerinde durduğu belirtilirken Mısır temsilcilerinin görüşmelerin ne durumda olduğunu sorduğu açıklandı.

Türk sermaye devleti, işbirliği yürüttüğü odaklar üzerinden Filistin halkının mücadelesini maniple etmeye çalışırken, Suriye, Irak ve İran ile ilişkilerinde bölgeye nüfuz etme çabaları sekteye uğradığı için İsrail'le ilişkilerindeki kısmi pürüzleri gidermeyi hedefliyor.

Arjantin'de kıyım protestosuna polis saldırdı

Arjantin'de kamuda emekçi kıyımı yaşanırken 2016 yılı itibarıyla 10 bin emekçinin işine son verildiği kaydedildi. Bu saldırıyı 2015 yılı sonunda yaptıkları eylemle protesto eden kamu emekçilerinin eylemleri de sürüyor.

Son olarak Buenos Aires eyaletinin başkenti La Plata'da 8 Ocak Cuma günü toplanan kamu emekçileri işten atma saldırılarını protesto etti. La Plata Valisi Julio Garro'nun 31 Aralık'ta sözleşmesi biten emekçilerle yeni sözleşme yapacağı kararıyla 4500 emekçinin işinin sonlandığı belirtilirken, bu durumu protesto etmek için yüzden fazla emekçinin eyleme katıldığı kaydedildi.

Kamudaki saldırılarının arkasında du-

ran devletin emekçilerin üzerine saldırdığı kolluk güçleri de tazyikli su ve plastik mermilerle azgınca saldırdı. Polisin plastik mermilerle emekçilere ateş açtığı ve

birçok kişiyi yaraladığı duyuruldu.

Devletin "kemer sıkma önlemleri" devam ederken daha çok kişinin işten atılması bekleniyor.

Bir esintiden fırtınalara...

Ali Koç'un, pek çok yerde şaşkınlıkla karşılanan ve çokça tartışılan röportajı aslında dünyadaki tablodan kendi sınıfı adına çıkarsamaları sonucu kapitalist paydaşlarına bir çağrı niteliği taşıyor.

Kapitalistler, buldukları zirvelerde duydukları bir esintiyle ürperiyor. Bu esinti ne kadar hafif olsa da işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine basa basa zirvelere tırmanan kapitalistler için yarın kopacak ve büyük altüst oluşları beraberinde getirecek fırtınanın bir habercisi... Bunun için Türkiye'nin en zengin kapitalistlerinden biri olan Ali Koç'un G20 Liderler Zirvesiyle eş zamanlı yapılan (business) B20 toplantılarında, "Eşitsizliğin ortadan kalkması için, kapitalizmin ortadan kaldırılması gerekir. Ben, en azından eşitsizliğin minimum seviyeye indirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Gerçek sorun, kapitalizmdir." sözleri hiç de şaşırtıcı değil, bir gerçeğin ve buna karşı kendi sınıfını uyarıcı bir refleks ürünü olabilir ancak. Ali Koç'un bu sözlerinin çokça tartışılmasından sonra yaptığı röportajda kapitalizmi "eleştirmeyi" devam ettirmesi de, bir önlem ve sorunun yakıcılığına ısrarlı bir şekilde bir çubuk bükme.

Röportajdan alıntılarla görelim. "...dünya genelinde gelir dağılımındaki eşitsizlik hala büyük bir sorun teşkil ediyor. Türkiye başta olmak üzere bazı gelişmekte olan ülkelerde gelir dağılımında kısmi bir düzleşme gözlenirse de, gelişmiş ülkelerde gelir dağılımı bozulma eğiliminde. Hatırlanacak olursa, global kriz sonrasında ABD'de en zengin %1'lik kesimin milli gelirden ve servetten giderek daha fazla pay alıyor olması büyük bir tartışma başlatmış ve "Occupy Wall Street" hareketinin de ana sloganı "biz %99'uz" olmuştu." Ali Koç'un bu uyarısı, ABD Merkez Bankası'nın Teksas Fed Başkanı Robert Fischer'in Wall Street eylemleri sonrasında "Çok fazla insanımız çok uzun süredir işsiz. Hiç de eşit olmayan bir gelir dağılımımız var. İnsanlar çok fazla hayal kırıklığına uğradı ve ben onların bu hüsrânını anlayabiliyorum" sözleriyle ne kadar da benzerlik taşıyor.

Ali Koç'un röportajında kapitalizme yönelik itirazlarına devam edelim. "Dünyamızın kısıtlı kaynaklarını hoyratça kul-

lanmamız sonucunda aşırı iklim olayları, susuzluk ve çölleşme dünyanın birçok bölgesini insan yaşamına elverişsiz hale getiriyor." Tanıdık geldi değil mi? Ali Koç kapitalist üretim sayesinde dünyanın en zengini olan Bill Gates'in iklim değişikliği sorununa yönelik "Kapitalizm bizi iklim değişikliğinden kurtarmaz. Çare sosyalist politikalar" önerileriyle ne kadar da paralel düşünüyor?

Yine aynı röportajda "...ücretlilerin milli gelir içindeki azalan payının ve eşitsizliklerin, sadece işçi temsilcilerinin ya da sol eğilimli akademisyen ve düşünce insanlarının ilgi alanıyla sınırlı kalmaktan çıktığını ve toplumun çok daha geniş kesimleri tarafından benimsendiğini gösteriyor" diyen Ali

Koç; "Bana göre sosyal açıdan sürdürülemez bir ortamdayız. Ekonomik açıdan sürdürülebilirlik artık yetmiyor, sosyal açıdan da sürdürülebilirliği sağlamak gerekiyor. Pek çok veriye bakınca bunun sürdürülemeyeceğini görüyorsunuz. Nitekim mülteci krizi ve göç dalgaları, terör bunun örnekleri. Gelir eşitsizliği başta olmak üzere bu sorunları liderler ya da iş dünyası gönüllü olarak düzeltemezse birilerinin bunu zorla düzeltmeye çalışacağından emin olabiliriz" acı itirafında da bulundu.

Kapitalizmin tartışılmasını işçi sınıfına bırakmamak için birbiri ardına açıklamalarda bulunan sermaye sözcüsü Ali Koç, ya kapitalizmin yeniden reforme edilmesini ya da kapitalizmi tartışmaya başlayan işçi sınıfının, sermaye sınıfı açısından bir son olduğunu şu sözleriyle açıklıyor.

"...mevcut yapının sürdürülemez olduğunu kabullenerek, kapitalizmi yeniden düşünmemiz gerekiyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin kendini yeniden keşfetmesi, yeni bir dinamizm yaratarak dünyamızı bir dönem daha ileriye taşıyacak bir yapıya dönüşmesine ihtiyaç duyuluyor. Kapitalizm bunu daha önce birkaç kez yaptı bundan sonra da yapmaması için hiçbir neden yok. Eğer bu dönüşüme tüm paydaşlar öncülük etmez ve yönlendirmezsek, iş dünyasının son 30-40 yılda büyük zorluklarla elde ettiği kazanımları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabiliriz.

Ali Koç'un, pek çok yerde şaşkınlıkla karşılanan ve çokça tartışılan röportajı aslında dünyadaki tablodan kendi sınıfı adına çıkarsamaları sonucu kapitalist paydaşlarına bir çağrı niteliği taşıyor. Ki otomotiv sektörünün devi olan Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç, bir esintinin nasıl da fırtınalara dönüştüğünü Metal Fırtınası'ndan dolayı taze deneyimlemiş biri olarak da bu çağrısını daha yakıcı bir şekilde ortaya seriyor. Tıpkı Mısır'da Tahrir'de, ABD'de New York'ta başlayan kıpırdanışın dünyanın pek çok ülkesinde depremlere yol açtığı gibi.

Piramidin en tepesinde bulunanlar şimdi aşağılara bakıp uçurumun ne kadar da derin olduğundan sözediyorlar; kuşkusuz düşme tehlikesi yaklaştığı için.

Chomsky'den Erdoğan'ın 'davetine' yanıt

Tayyip Erdoğan, 12 Ocak'ta 8. Büyükelçiler Konferansı'nda yaptığı konuşmada, Kürdistan'daki devlet terörüne karşı imza kampanyası düzenleyerek, "Bu suça ortak olmayacağız" diyen Barış İçin Akademisyenler İnisiyatifiyle bir araya gelen 1128 akademisyeni hedefe çakmıştı.

Aralarında Noam Chomsky'nin de olduğu bildiriye imza atan yabancı akademisyenlere çağrıda bulunan Erdoğan, "Kendilerini Türkiye'ye davet ediyorum, ne oluyor kendilerine anlatmaya hazırız. ABD Büyükelçiliği, Chomsky'yi davet etsin, misafir edelim. Bölgeyi, bu akademisyen sıfatlı 5. kol elemanlarıyla değil, kendi gözleriyle görsün" demişti.

Bu konudaki değerlendirmesinin kendisine bolca sorulduğunu ve 'kısaca cevaplamak istediğini' belirten Chomsky, "Türkiye, Erdoğan'ın birçok yoldan yardım ettiği IŞİD'i suçluyor, diğer taraftan IŞİD'den çok da farkı olmayan El Nusra'yı desteklerken. Ve Erdoğan, Irak ve Suriye'de IŞİD'e karşı savaşan ana güç olan Kürtlere karşı işlediği suçları lanetleyen kişileri suçluyor. Başka bir yoruma ihtiyaç var mı?" dedi.

Göçmenler ölmeye devam ediyor

8 Ocak günü Balıkesir'in Havran ilçesinde yarısını göçmen yolcuların oluşturduğu yolcu otobüsü takla attı, 8 kişi yaşamını yitirdi.

Aynı gün Çanakkale'de Suriyeli, Afganistan ve Myanmarlı göçmenleri taşıyan otobüsün kaza yapmasıyla 2 göçmen hayatını kaybetti.

11 Ocak günü Çanakkale'den Yunanistan'a geçmek isteyen göçmenleri taşıyan teknenin batması sonucu iki kadın bir de çocuk boğularak hayatını kaybetti.

Hrant Dink, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Tahir Elçi....

Hrant için adalet, işçi sınıfının ellerinde!

Hrant Dink'in bir bebekten bir katil yaratan karanlık tarafından katledilişinin üzerinden 9 yıl geçti. Katledilişinin hemen ardından "fail" yakalandı ve cinayetin milliyetçi histerilerle göğsü kabarmış bir gencin işi olduğu ilan edildi. Üstelik ortada "örgüt" falan da yoktu. Fakat aradan geçen 9 yılda davanın takipçilerinin ısrarlı çabalarıyla ve düzen içi dalaşın ortaya saçtığı gerçeklerin ışığında görüldü ki, "fail" tetiği çeken parmakların sahibinden ibaret değildi. "Fail" Hrant Dink cinayetinden önce de, sonra da "faili meçhul" tüm cinayetlerde olduğu gibi hamuru kanla yoğrulmuş bir "örgüt" ün, sermaye devletinin ta kendisidir.

BİR DEVLET GELENEĞİ; FAİLİ BELLİ CİNAYETLER...

Sermaye devleti kurulduğundan bu yana kendi ideolojik hegemonyasını perçinlemek, kah korku duvarlarını yükselterek kitleleri sindirmek kah daha kanlı politikaların zeminlerini döşemek için katliamlara, yargısız infazlara, cinayetlere başvurmuştur. Örnek vermek için uzak tarihlere gitmeye dahi gerek yoktur. Kürdistan'da süren katliamlar ve son olarak Van'da bulunan infaz edilmiş 12 gencin cansız bedeni sermaye devletinin katliamcı yüzünün aynasıdır.

Açıkça katleden ve hesap verme korkusu yaşamayan sermaye devleti, görece üstü kapalı olarak gerçekleştirdiği infazların da arkasından her defasında rezilce çıkmıştır. Her defasında kanlı planlarını saklamak için sözde "adalet"lerinin önüne bir kaç kurban çıkarmıştır. Düzen içi kavgaların ardından ortaya saçılan tüm

Sermaye devletinden hesabı ancak çıkarları onunki ile taban tabana zıt olan bir başka sınıf sorabilir. O sınıf da, onu tarihin çöplüğüne gönderecek olan işçi sınıfından başkası değildir. Hesap soracak olan, şalteri indirecek ellerdir.

skandalların "failin" devlet olduğunu işaret etmesine rağmen son günlerde ironik bir şekilde "faili meçhul" cinayetlerin "failini" haykırarak yasaklandı. "Katil devlet hesap verecek" sloganı artık yasadışı!

HESAP SORACAK OLAN, ŞALTERİ İNDİRECEK ELLERDİR!

Sermaye devleti kanlı katliamların altına imza atarken hesap vermekten korkmamaktadır. Bu cesareti iki olgudan almaktadır. Birincisi kendi burjuva hukukunun ona dokunamayacağı gerçe-

ğidir. Yasaları kendisi yapmakta, cezayı yine kendisi kesmektedir. Sermaye devletinden hesabı ancak çıkarları onunki ile taban tabana zıt olan bir başka sınıf sorabilir. O sınıf da, onu tarihin çöplüğüne gönderecek olan işçi sınıfından başkası değildir. Hesap soracak olan, şalteri indirecek ellerdir. Ancak o zaman sermaye devleti; katliamların, suikastların ve bir bütün olarak insanlığa çektiği acıların hesabını vermekten kurtulamayacaktır.

İkincisi ise, asıl hesap soracak olan sınıfın şu an örgütsüz ve hesap sorma

gücünden yoksun olmasıdır. İşte devlet, tüm cesaretini ve bununla beraber vahşetini bugün bu olgudan almaktadır. Ancak unutulmamalıdır ki, bu sadece şimdilik böyledir. Bugünün görevi, hesaplaşma gününü hazırlamaktır. İşçi sınıfının iktidar mücadelesine omuz vermektir. Bu da, bugün devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması mücadelesinden geçmektedir. Bugün yaptıklarının hesabını vermekten korkmayanlar yarın işçi sınıfın adaletinin önünde diz çökeceklerdir.

Z. KAYA

Dink cinayeti savcısı soruşturmadan alındı

Hrant Dink'in öldürülmesiyle ilgili kamu görevlileri hakkındaki davayı açan savcı Gökalp Kökçü'nün görev yeri değiştirilerek elindeki dosyalar alındı. Kökçü'nün elindeki Dink ve Balıyoz soruşturmaları başka bir savcıya devredilecek.

Savcı Kökçü, 2014 yılı Aralık ayında Dink cinayeti soruşturmasına bakmakla görevlendirilmişti. Savcı Kökçü, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, EGM İstihbarat Dairesi eski Başkanı Sabri Uzun, Trabzon İl Emniyeti eski Müdürü Reşat Altay ve Emniyet İstihbarat Dairesi Başkanı Engin Dinç'in de aralarında bulunduğu 26 kamu görevlisi hakkında iddianame düzenlemişti. Düzenlenen iddianame iki kere Başsavcılık tarafından savcıya iade edilmişti.

Ethem'in katiline yine tutuklama yok!

Haziran Direnişi'nde Ankara'da polis Ahmet Şahbaz tarafından Ethem Sarısülük'ün katledilmesine ilişkin dava Yargıtay'ın bozma kararının ardından 11 Ocak'ta yeniden başladı.

"Güvenlik" gerekçesiyle Aksaray Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen dava duruşmasına, katil polis SEGBİS üzerinden katılırken, adliye binası çevresi polis ablukasına alındı. Haziran Direnişi'nde katledilenlerin aileleri, ilerici ve devrimci kurumların da aralarında bulunduğu mahkemeyi izlemeye gelenler, polis tarafından engellenirken, bir süre sonra mahkeme heyetinin kararıyla, gelenler salona alındı.

"KATİLLER KORUNUYOR, YENİ KATLİMLARIN ÖNÜ AÇILIYOR"

Ethem'in avukatları katil polis ve mahkeme sürecine dair değerlendirmelerde bulunarak taleplerini mahkemeye ilettiler. Dava sürecinde alınan polisin korunması, devletin birçok kurumuyla sürece dahil olması kararları itibarıyla davanın politik bir dava olduğunun altı çizildi.

Öte yandan bu adaletsizlik sonucu yargının itibarının kalmadığı dile getirildi. Av. Kazım Bayraktar, bugün Dilek Doğan'ın yanı sıra Kürt halkına yönelik katliamların, bu infazların cüretinin ardında katil polis Şahbaz'a tahliye kararı verilme-

si olduğunu dile getirdi.

SEGBİS'in hukukta yüz yüzelik ilkesine aykırı olduğunu vurgulayan Av. Murat Yılmaz da, katil polisin mahkemeye getirilmesi gerektiğini dile getirdi. Ethem'in avukatları ayrıca katilin tutuklu yargılanması talebinde de bulundu.

Katil polisin avukatları ise "kahraman polisimize hakaret ediliyor" ifadeleriyle Ethem'in annesi Sayfi Sarısülük'e "terör propagandası" suçlamasıyla saldırmaya kalktı.

Mahkeme heyeti Ethem'in avukatlarının talebini reddederek katilin tutuksuz yargılanmaya devam etmesi ve SEGBİS'le duruşmalara katılması kararlarına hükmetti. Ayrıca görüntülerin ve bilirkişi raporları-

nın incelenmesi, tanıkların dinlenmesi, gerekirse yeni raporların hazırlanması kararlarıyla birlikte davayı 4 Nisan tarihine erteledi.

Kızıl Bayrak yukarı! Daha daha yukarı!

Kızıl Bayrak'ı daha geniş işçi ve emekçi kesimlere ulaştırmanın yolları üzerine kafa yormalı, belirlediğimiz konular üzerinden geniş gündem toplantıları düzenleyerek kitleleri güncel sorunlar üzerinden taraf olmaya çağırmalıyız. Yayın üzerinden politika üretmeli, yayınlar aracılığıyla da kitlelere ulaşmalı, onları harekete geçirmeliyiz.

Dünya ve Türkiye'nin içinde bulunduğu çok yönlü kriz ve savaşlar, bizzat burjuvazinin de kabullendiği, Ali Koç gibi patronların da sıkça dile getirdiği bir gerçektir. Patronlar, aynı zamanda kendi çıkarlarının bilincinde olarak "birilerinin zoruyla düzenin değişmesine" engel olmak, "kendi geleceklerini" kurtarmak ve bu sömürü düzenini devam ettirebilmek çabasıdır.

Komünistler tam da bu nedenle, "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarıyla, onların geleceğine karşı sömürülen sınıfların kurtuluşuna vurgu yapmaktadır. Sermayenin çıkarlarına karşı, işçi sınıfının toplumsal çıkarlarının bilincine varması ve bu yönde örgütlenmesi bugünün sorunlarının tek çözüm yoludur.

Sınıfın kendi çıkarlarının bilincine varması ise burjuvazinin kuşatmasını kırmaktan geçmektedir.

Burjuvazinin bu kuşatmasının başında yayın araçları (gazete, televizyon, internet, radyo...) gelmektedir. Bugün burjuvazinin kendi içerisindeki çatışmada dahi öncelikli olarak yayın araçlarına saldırması, yayın kuruluşlarına el koyması, gazeteleri kapatması, sansürler, vb. boşuna değildir.

Kapitalizmin yaşadığı kriz, kendi çeliş-

kilerini daha da fazla görünür hale getirmekte, burjuvazinin kendi içerisinde yaşadığı çatışma ise, düzenin gerçeklerini daha da fazla ortaya sermektedir.

Burjuva iktidarı bu nedenle, düzenin pisliğini belli bir düzeye kadar teşhir eden yayınları dahi ortadan kaldırmayı ilk adım olarak önüne koymakta, bu yönde iğreti de olsa kendi içinde belli bir uzlaşma sağlamaktadır. Türkiye'nin bir numaralı medya tekeli elinde bulunan Doğan grubunun Hürriyet ve Kanal D üzerinden attığı adımlar bunun dolaysız göstergesidir.

Kıscası yayınlar, sömürülen sınıfların zihnini bulandırarak, kendi çıkarlarından koparılmasının ve burjuvazinin kendi iktidarını korumasının temel araçlarından birisidir.

Bu araçlara karşı, güçlü bir devrimci yayın faaliyeti geliştirmek, işçi sınıfı ve tüm sömürülen sınıflar üzerindeki hegemonyayı kırmanın temel adımıdır. Bu noktada devrimci yayın faaliyetinin daha güçlü bir şekilde örgütlenmesi için, içeriğini zenginleştirmek, sınıfın güncel sorunlarına hızla somut yanıtlar üretmek, bunların düzen gerçeğiyle bağını kurmak ve burjuvazinin çıkarlarına karşı işçi sınıfının çıkarlarını öne çıkartmak; tüm bun-

ları sade ve anlaşılır bir şekilde yayına aktarmak yolunda kolektif bir çaba ortaya koymalıyız.

Lenin 1897 yılında devrimci faaliyete ilişkin, kısa ve öz bir şekilde şu noktalara dikkat çekmiştir:

"[Faaliyetimiz] bilimsel sosyalizmin öğretilerinin propaganda yoluyla yayılmasından, yani bugünkü toplumsal ve ekonomik sistem hakkında, bu sistemin temeli ve gelişmesi hakkında; toplumun farklı sınıfları ve bu sınıfların birbirleriyle olan karşılıklı ilişkileri, birbirleriyle olan mücadeleleri, işçi sınıfının bu mücadeledeki rolü, işçi sınıfının çöken ve yükselen sınıflara ve kapitalizmin geçmişi ve geleceğine karşı tutumu, uluslararası [sosyalist hareketin] ve işçi sınıfının tarihi görevi hakkında, işçiler arasında doğru bir kavrayışın yayılmasından oluşur."

"İşçiler arasında ajitasyon yapmak, işçi sınıfının bütün kendiliğinden mücadelelerine ve işçilerle kapitalistler arasında iş günü, ücretler, çalışma koşulları vb. konusunda patlak veren bütün çatışmalara katılmak anlamına gelir. Görevimiz faaliyetlerimizi işçilerin hayatının bütün günlük sorunlarıyla birleştirmek, bu sorunların üstesinden gelebilmelerinde işçilere destek olmak, onların dikkatini

en ağır haksızlıklara çekmek, işçilerin patronlara karşı taleplerini daha somut ve amaca en uygun biçimde ifade etmelerine yardımcı olmak, işçiler arasında dayanışma bilincini ve dünya proletarya ordusunun bir parçası olan birleşik bir işçi sınıfı olarak Rusya işçilerinde, çıkarlarının ve davalarının bir olduğu bilincini geliştirmektir." (Propaganda ve ajitasyon üzerine)

Bundan sonra politik yayın organımızı bu yönde güçlendirmek için seferberlik içerisine girmeliyiz. Düzenli yan yana gelerek -birden fazla kişi olabildiğimiz her durumda- politikalarımızı tartışmalı, sınıfın önyargılarını nasıl kıracağımızı, sınıfa nasıl yol göstereceğimizi ve sermayenin kirli çıkarlarını nasıl daha etkili bir şekilde ortaya sereceğimizi, somut sorunlar üzerinden belirlemeli ve bu yönde yayına katkıyı örgütlemeliyiz.

Kızıl Bayrak'ı daha geniş işçi ve emekçi kesimlere ulaştırmanın yolları üzerine kafa yormalı, belirlediğimiz konular üzerinden geniş gündem toplantıları düzenleyerek kitleleri güncel sorunlar üzerinden taraf olmaya çağırmalıyız. Yayın üzerinden politika üretmeli, yayınlar aracılığıyla da kitlelere ulaşmalı, onları harekete geçirmeliyiz.

Kızıl Bayrak'tan

"Komünistler başlangıçtan bu yana, faaliyetlerini 'en temel görev devrim, en acil görev parti' bilinciyle yürüttüler. Yakın zamandan bu yana ise bu görevi çok daha somut ve yakın bir hedef olarak önlerine koydular. 1994 yılını ihtilalci sınıf partisini inşa çabasında 'dönemeç yılı' ilan ettiler."

"Bugün bu ilk sayısı ile yayın hayatına başlayan Kızıl Bayrak da, kendi yayın çizgisini ve amacını, işte bu temel perspektife ve göreve bağlı olarak ele almaktadır. Kızıl Bayrak'ın komünist mücadelede tutacağı yer ve izleyeceği yayın çizgisi, komünistlerin ihtilalci sınıf partisini inşa çabaları ile, önlerine koydukları bu acil görevle sıkı sıkıya ilintili olacaktır. Kızıl

Kızıl Bayrak gazetesinin en temel hedefinin vurgulandığı, gazetenin 1 Haziran 1994 tarihli ilk sayısında yayımlanan "Kızıl Bayrak'tan" yazısına güncelliği ve önemi nedeniyle bir kez daha yer veriyoruz

Bayrak, yayın çizgisi ve pratik tutumuyla; komünistlerin öncü işçileri, sınıfı ve emekçi kitleleri politik olarak kuşatma, etkileme, yönlendirme ve kazanma çabalarına kendi alanından, kendi alanına uygun yöntem ve araçlarla en etkin desteği sunmayı amaçlamaktadır. Bunu yapabilmek, komünistlerin temel perspektiflerinin, taktik ve şiarlarının öncü işçilere, devrimcilere ve emekçi yığınlara ulaştırılmasında etkili bir silah olabilmek, Kızıl Bayrak'ın en temel hedefidir."

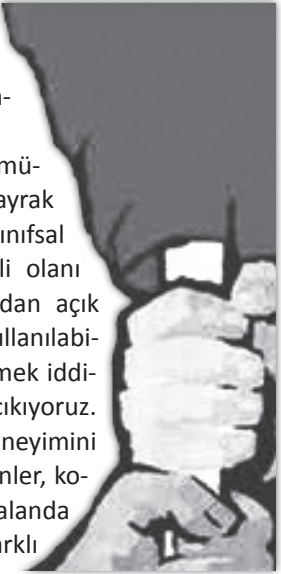
"Kızıl Bayrak, ayrıca, devrimci harekette saklı duran parti potansiyellerinin ayrıştırılması, ortaya çıkarılması ve parti mücadelesine kazanılmasında da, parti

inşa görevinin bu özel alanında da komünist harekete etkili, işlevsel bir destek sunmaya çalışacaktır. Yayın gündemini bu görevleri gözetir tarzda oluşturacaktır. Devrimci hareketin programatik-politik plandaki zaafına karşı düzenli ve düzeyli bir müdahaleci çizgi izleyecektir."

"Kızıl Bayrak, komünistler için her şeyden önce açık alanı sınıfsal bir perspektifle ve devrimci tarzda kullanma imkanı demektir. Politik-örgütsel mücadelenin bu önemli ve kritik alanında da yetkinleşmenin bir aracıdır. Komünistler, başından beri açık alanın istismarı sorununda ilkesel bir titizliğe sahip oldular. Sol hareketin bu alandaki tasfiyecilikle

yiş ve alışkanlıklarına karşı sürekli bir mücadele yürüttüler.

"Biz komünistler, Kızıl Bayrak ile, devrimci sınıfsal temelde ve asli olanı asla zayıflatmadan açık alanın nasıl kullanılacağına göstermek iddiasıyla da yola çıkıyoruz. Kızıl Bayrak deneyimini yakından izleyenler, komünistlerin bu alanda da tümüyle farklı bir perspektife ve pratik çizgiye sahip olduklarını çok geçmeden açık bir biçimde göreceklerdir."

Devrimin kartalı: Rosa Luxemburg

Sosyalizm mücadelesinde Rosa Luxemburg eleştiriyi silaha dönüştürebilen, teorik yenilenmelerin tüm risklerini kimliğinde taşıyan ve bunu salt bir teorisyen olarak değil, aynı zamanda eylemci olarak da gerçekleştiren bir devrimciydi.

Rosa Luxemburg, genç yaşlardan itibaren haklı mücadelesi için durmadan savaştan, tüm zorlu koşullarda dahi inancını yitirmeyen, proleter devrimi kendine yol edinmiş kadın bir devrimciydi. Lenin, Rosa'yı "O bir kartaldı ve hep öyle kalacak" sözleri ile tariflemişti.

Rosa Luxemburg, 5 Mart 1870'de Polonya'da Line ve Alias çiftinin beş çocuğunun en küçüğü olarak dünyaya geldi. 3 yaşındayken ekonomik zorluklar nedeniyle ailesi Varşova'ya taşınmak zorunda kaldı. Bacağındaki rahatsızlık nedeniyle bir yıl hastanede kalan Rosa, annesinin desteğiyle okumayı yazmayı öğrendi ve on yaşına kadar evde öğrenim gördü. Yahudi kimliğinden kaynaklı ilk ayrımcılığını Rus Kız Ortaokulu'nda yaşadı. Zorlu geçen ortaokul yıllarından sonra, Avrupa'da kadın öğrencilere kapısını açan tek üniversite olan Zürih Üniversitesi Felsefe Fakültesi'ne yazıldı. Daha genç yaşlarında sosyalizmle tanışan Rosa Luxemburg dönemin solcu grupları içinde yer aldı ve sadece 18 yaşındayken içinde bulunduğu gruplar ve politik görüşü yüzünden İsviçre'ye kaçmak zorunda kaldı. İsviçre'de öğrenimini tamamladıktan sonra kendisine göre mücadelenin kalbi olan Berlin'e geldi. Alman vatandaşlığına geçebilmek için burada sahte bir evlilik yaptı. Burada ilk olarak Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) ileri gelen marksistleri ile yakın ilişkiler geliştirip, partinin aktif bir üyesi oldu. Rosa'ya göre sosyalizm engin bir yenilenme ve zenginleşme kaynağıydı. Rosa Luxemburg, Marx'ın "varolan her şeyi insafsızca eleştirme" yöntemini benimseyip sosyalizm düşüncesi içinde tartışılmayacak hiçbir konunun olmadığını ileri sürdü. Sosyalizm mücadelesinde Rosa Luxemburg eleştiriyi silaha dönüştürebilen, teorik yenilenmelerin tüm risklerini kimliğinde taşıyan ve bunu salt bir teorisyen olarak değil, aynı zamanda eylemci olarak da gerçekleştiren bir devrimciydi.

Alman kapitalizmi, 1873 durgunluğunu aşmasıyla birlikte geniş bir coğrafyaya yönelik politikalar geliştirmeye ve adımlar atmaya başladı. Bu yönde işçi sınıfı içinde özellikle vasıflı iş gücüne farklı ücret politikaları uygulandı. Tekeller bu yöntemle vasıflı işçileri işçi sınıfın-

dan kopararak ayrıcalıklı işçiler yaratıp, işçi sınıfının birleşik gücünü parçalamak istiyorlardı. İşçi sınıfı içerisinde oluşan bu aristokrat kesim, SPD'nin parlamenter çizgisiyle bütünleşti. Siyasal arenada reformcu eğilim giderek güçlenmeye başladı. Bu eğilimin en önde gelen sözcüsü Bernstein'di. Bernstein "evrimci sosyalizm" diye de tanımlanan temel görüşlerinde, kapitalist toplumun gelişiminin sınıflar arası çelişkiyi yumuşatacağını, kapitalizmi ehlileştiriceğini ve sendikal mücadeleyle kapitalist sömürünün ortadan kalkacağını ileri sürmekeydi. Rosa Luxemburg, Bernstein tezlerine karşı çıkıp, parti yönetiminden bu revizyonist görüşlere tavır almasını istedi. Rosa Luxemburg 1899'da yayımlanan 'Sosyal Reform mu Devrim mi?' adlı çalışmasıyla Bernstein'in revizyonist görüşlerine yönelik eleştirilerini dile getirdi. Böylece SPD içinde reformizm ile devrimci çizgi arasında en sert biçimde devam edecek mücadele net olarak taraflarını bulmaktaydı. Rosa Luxemburg bu çalışmasında,

kapitalizmin çelişkileri, devrimci mücadele içinde sendikaların rolü, parlamentarizm, karma hükümetler, devrimci şiddet, açlık ve devrim gibi konuları inceleyerek işçi sınıfının kurtuluşunun sosyal reformlarla değil, sosyal devrimle mümkün olacağını savundu. Birçok konuda artık SPD ile ayrılıklara düşüyor ve SPD yönetimini, eylemini örgütsel yapı için bir tehlike olarak görüyordu. Yine son yıllarda burjuva parlamentarist eğilim belirginleşmiş olmasına karşın, SPD'nin işçi sınıfı içinde etkili olmasından dolayı Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, SPD'den ayrılmayı işçi sınıfından uzaklaşmak olarak görüyor, kopmayı bir türlü göze alamıyorlardı. Ancak SPD'nin, emperyalist savaşı Alman burjuvazisi cephesinden desteklemesinden sonra ayrılmak onlar için zorunluluk haline geldi.

Rosa ve Karl, 5 Ağustos 1914'te SPD içerisinde Enternasyonal grubunu kurdular, sonradan bu grup "Spartakistler Birliği" adını aldı. Spartakistler ise işçi hareketinin tarihinde ihtilalin ve enternasyonalizmin parlak temsilcileri olarak yer aldılar. Bir çok kitlesel eylem gerçekleştirdiler. Bütün bunlar yaşanırken aynı zamanda dünya savaşı patlak vermişti. Spartakistler 1916, 1 Mayıs kutlamalarına olağanüstü önem verirken Luxemburg fabrikalarda ve Postdam Meydanı'nda toplanan 10 bin savaş karşıtı göstericiye dağıtılan broşürleri yazmıştı. Mitingin gerçekleştirildiği alanda Luxemburg dokunulmazlığı kaldırılarak tutuklanmış ve dört yıl bir ay hapis cezasına çaptırılmıştı. Bir yıl içinde dört cezaevi görmüştü, en son Wronki Cezaevi'ne nakledildi. Cezaevinde zorlu dönemler geçirdi. O'nu en çok zorlayan tecrit ve tecridi sadece kalemiyle kırabilirdi. Dostlarını harekete geçirmek, onlara hayat aşılama için kalemini içerde

geçirdiği süreçte, daha bir inatla, daha bir kararlılıkla, daha bir sabırla ve daha büyük cesaretle kullandı. O uzun taş duvarlar onu pratikten alıkoysa da, yazdığı makaleler ve eleştiri yazılarıyla varlığını her zaman hissettiriyordu. 6 Kasım'da siyasi mahkumlara af ilan edildi. 8 Kasım'da takvimine mavi mürekkeple büyük çarpı atıp "Gece 10'da" diye yazmıştı. Cezaevinden hemen ayrıldı ve geceyi er-

tesi gün yapacakları gösteriyi hazırlayan demiryolu işçileri sendikasının bürolarında geçirdi. Berlin'e, devrim ülkeyi silip süpürmesinden dört, Cumhuriyet'in ilan edilmesinden bir gün sonra geldi. Luxemburg'u hemen Berliner Lokalanzeiger'in yazı bürosuna götürdüler. Önceki gecede bir grup işçi, imparatorun gözdesi olan bu sağcı gazeteyi işgal etmiş ve proletarya tarafından kamulaştırıldığını bildirmişlerdi. Daha sonra

Spartakist Birliği'nin ve ardından Alman Komünist Partisi'nin yayın organı olacak olan Die Rote Fahne'nin (Kızıl Bayrak) ilk sayısını çıkarmış oldular. Matbaacılar gazeteyi basmayı reddetmişlerdi. İlk iki sayısı çıktıktan sonra başka bir matbaa aranmaya başlandı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Küçük Dergi adlı bir dergi bulundu ve Kızıl Bayrak'ın üçüncü sayısı yayınlandı. Spartakistler için süreç kızgınlaşmış ve daralmıştı, Spartakist ayaklanma kendiliğindendi; lidersiz, plansız, örgütsüzdü. Spartakistler'in yakasına yapışmak için sabırsızlanan Gönüllü Birlikler, işçileri vahşi bir şekilde dövüp bedenlerine tanınmayacak şekilde parçaladılar. 1918 Aralık'ındaki Spartakist ayaklanma bastırılıp, sosyal demokrat hükümet kazanmıştı. Bütün ısrarlara rağmen Rosa, Berlin'i terketmedi. Spartakist kıyım başlamıştı.

Rosa ve Karl bir müddet Berlin'in merkezindeki Eden Oteli'nde saklanırlar ama yerleri tespit edilir. Onları tutuklamak için askerler otele gelirler. Kimlik tespiti yapmak için Rosa'yı yüzbaşının yanına götürürler. Kimlik tespitinde de dik başlılığını koruyarak her zamanki gibi, yüzbaşının sorularına sivri cevaplar verir. Rosa Luxemburg cezaevine götürülmek için askerlerle arabaya giderken oradan bir asker aradan sıyrılarak dipçikle Rosa'nın kafasına birkaç kez vurur, ağzından ve burnundan kan gelen Luxemburg yerden kaldırılır. Baygın bir şekilde iki askerin arasına arka koltuğa konular, araba yüz metre ilerledikten sonra bir silah sesi gelir; Rosa, arkadaşı Sonia'ya hapisanede yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Her şeyi rağmen görev başında bir sokak çatışmasında ya da dar ağacında can vermek isterim". Rosa'nın da istediği gibi mücadelesi uğruna katledilip ölümsüzlüğe ulaşmıştır. Bu çürümüş düzen birçok devrimciyi katletse bile onların düşüncelerini, inançlarını, devrim mücadelesini asla yok edemeyecektir. Rosa Luxemburg'un dediği gibi: "Berlin'de düzen hüküm sürüyor!' Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarıncı olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: 'Vardım, Varım, Varolacağım!'"

Rosa, arkadaşı Sonia'ya hapisanede yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Her şeye rağmen görev başında bir sokak çatışmasında ya da dar ağacında can vermek isterim". Rosa'nın da istediği gibi mücadelesi uğruna katledilip ölümsüzlüğe ulaşmıştır.

USTAMIZIN ÖLÜMÜ

Ses
Gelin,
kızıl tank taburları gibi dağları düzleyerek gelin!
Kömür, benzin, gaz kokusu yansın nefesinizde,
mavi işbaşı gömleklerinizi giyerek gelin!
Gelin,
sesinizde çınlatarak
siyah tuğla bacaların düdüğü sesini!
Gelin,
Aydınlıklar kadar sıkı ve sağlam gelin!
Bir haberim var size,
telgraf direklerinin demir saçlarını titreten bir haber.
Fakat
en büyük tehlike,
en büyük keder,
kıramaz birbirine kenetlenen kolların zincirini,
kenetlenin!
Öldü Lenin!
Yankı
Yalan!
Yalan!
Yalan!
Kemiyetten keyfiyete atlayan
yığınların rehberi ölmez.
Öl-mez,
ölemez,
yüzyılların dönüm yerini en önde geçen adam.
Fırtınalarda feneri ilkönce seçen adam
nasıl yumar
ebediyen gözlerini?
Yalan!
Yalan! Yalan!
Yalan söylüyorsun ulan,
ebediyen duymamak olur mu hiç
Lenin'in sözlerini?
Yankının yankısı
Okuyun!
Okuyun haykırarak,
okuyun sesinizle demir çubukları kırarak,
okuyun lenin'den bir satır!
Öldü büyük ustamız,
öl-dü!...
Ölüm
protoplazmın ataletidir!
Fakat
bugün
her
proleter,
yarın
yarınki sınıfsız cemiyette her yeni doğan çocuk
bulacak kendi maddesinde Lenin'in şuurunu!
Öldü büyük ustamız,
öl-dü.
Lakin arkasında kolu bağlı bırakmadı bizi.
Bize sanatın sırrını öğretip öldü.
Tamamlayacağız
şaheserimizi!

Kenetlenin! Öldü Lenin!

Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'i
ölümünün 92. yılında saygıyla anıyoruz...